

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 72.

De Chineesche vaas.

10 cents.
België 25 cent.

Met behulp van den chauffeur werd de zwaar beschonken man in het huis gebracht.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Kunstveiling.

Vlak bij Charing Cross Station bevindt zich het wereldberoemde plein Trafalgar Square, zoo genoemd naar den slag bij Trafalgar, welke door den Engelschen zeeheld Lord Nelson werd gewonnen.

Op dit plein verheft zich de groote kolom, waar bovenop een standbeeld is geplaatst van den beroemden admiraal, zooals wij hem kennen uit zijn laatste levensdagen met een lap voor het linkeroog en den ledigen rechtermouw op de borst van zijn uniformjas gespeld.

Het is hier een der drukste punten van de city van Londen. Onafgebroken trekt een file van automobielen, motorbussen, rijtuigen en voetgangers op deze plek voorbij. Men vindt daar vlak bij het Parlementsgebouw, de regeeringsgebouwen in Downingstreet, terwijl zich daar achter het fraaie St. James Park uitstrekt.

Rechts van het park bevindt zich de breede en fraaie verkeersweg The Mall geheeten, Raffles No. 72.

waaraan, behalve het St. James Palace, veel fraaie gebouwen zijn gelegen, die grootendeels alle min of meer beroemde en historische clubs herbergen.

Het clubleven is in Engeland sterk ontwikkeld en viert hoogtij in Londen. Daar komt de aristocratie van de stad bijeen, dineert er, biljart er, speelt er kaart, kortom men amuseert er zich en bespreekt er met zijn clubvrienden de feiten van den dag.

Het spreekt van zelf, dat ondernemende lieden van deze aanwezigheid der groote en kapitaalkrachtige wereld hebben geprofiteerd en in de buurt allerlei zaken hebben gevestigd, die, om een populaire uitdrukking te bezigen, het van den rijkdom moeten hebben.

Zoo kan het ook geen verwondering baren, dat in Kingstreet, een der straten ter linkerzijde van het St. James Square, het wereldbekende veilingsgebouw van Christie and Manson is gevestigd.

Het is daar, waar de beroemde veilingen plaats hebben en waar kostbare zaken op het gebied van beeldhouwkunst, schilderkunst, literatuur, edelsmederij enz. enz. van eigenaar veranderen en waar de Engelschman vaak met verbeten tranen van spijt in de oogen moet constateeren, dat de Yankees vaak meer geld over hebben voor kunstschaten dan zijn landgenooten, zoodat dikwijls de kostbaarste en zeldzaamste rariteiten in dat lokaal voor het laatst op Engelschen bodem vertoeven om daarna voor goed te verhuizen naar het een of ander paleis van een geldmagnaat in dollerland.

Op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt, verdrong zich in dat groote verkooplokaal van Christie een bonte, kooplustige menigte. Alle nationaliteiten waren vertegenwoordigd; men hoorde verschillende talen spreken, en een ethnograaf en ethnoloog hadden hier een ruim arbeidsveld voor hunne studiën gevonden.

De Engelsche taal speelde natuurlijk de hoofdrol, doch men hoorde ook Amerikaansch, Fransch, Nederlandsch en Spaansch spreken.

Even eigenaardig waren de verschillende gestalten, die men rond zag loopen en met levendige gebaren hun gesprekken begeleidden.

Het was kwart vóór éenen. Om één uur zou de verkoop bij opbod beginnen. De zaal was bijna geheel volgelopen en op verschillende plaatsen zaten de kooplustigen op de aanwezige stoelen, man aan man.

Heel vooraan echter, vlak bij de tafel met het groene laken, waarachter zoo aanstonds de afslager en de sollicitor, de wettelijk aangestelde persoon, zooals bij ons de notaris, zouden plaats nemen, waren eenige stoelen leeg.

Deze waren gereserveerd voor vrienden of goede bekenden van den auctionair en op twee daarvan las men de volgende namen:

Lord William Aberdeen en Charles Brand.

Zooals de trouwe lezers dezer Raffles-verhalen weten was de naam Lord William Aberdeen een schuilnaam van Lord Edward Lister, waarvan hij zich bediende om zich vrij in Londen, waar de politie hem reeds jaren zocht, te kunnen bewegen. Deze naam was zeer goed bekend bij verschillende instellingen van openbare liefdadigheid, weeshuizen, hospitalen enz. die nimmer tevergeefs bij den

eenigszins zonderlinge filantroop aanklopten, wanneer de bodem van hun kas zichtbaar werd. Met volle handen gaf Lord Aberdeen dan weg wat hij als Lord Edward Lister, onder den naam Raffles had gestolen van rijke nietsnutters, die gewoonlijk hun kapitaal ten koste van het zweet en bloed hunner medemenschen hadden verworven en nu zij het eenmaal hadden, totaal vergaten, dat er schepselen waren, die van hun milddadigheid afhankelijk waren.

Ook was het het werk van Raffles om aan de politie die misdadigers over te leveren, die zij, ondanks haar goede en groote organisaties niet kon opsporen en arresteeren, zoodat hij op deze wijze tegelijk de vriend en de vijand van de politie was.

Dit zeer zeker zelden voorkomend feit was ontstaan door de zucht van Raffles, om snel en goed recht te plegen. De justitie werkte niet volgens zijn sterk ontwikkeld gevoel van rechtvaardigheid of, als zij dat wel deed, dan ging het hem doorgaans te langzaam, vandaar dat hij er een wetboek voor zich zelf op nahield, waarmede hij zich onder en boven de geschreven wetten plaatste.

De handelingen, welke hij pleegde, om dat te kunnen doen, waren natuurlijk dikwijls zeer gevaarlijk, daar zij hem dikwijls blootstelden aan gevangenneming of nog erger, maar Raffles was, ofschoon hij zeer voorzichtig te werk ging, daar niet bang voor.

Hij had allerlei hulpmiddelen tot zijn beschikking, zooals vermommingen, verschillende ingenieuse en buitengewoon snelle vervoermiddelen, trucs en handigheden, die hem tot nu steeds buiten de grijpgrage vingers van de politie hadden gehouden, maar ook werd hij in zijn werk krachtig bijgestaan door den nog jongen man, wiens naam wij nevens den stoel, waarop de zijne is aangebracht, zien prijken. Charles Brand, om zijn jeugd en zijn echt jongensachtig voorkomen door hem als een jonger broertje behandeld en aangesproken met den naam: Charly.

Nu wij deze twee namen op de stoelen zien prijken vragen wij ons af met welke bedoeling dit is geschied, want Raffles heeft zijn tijd te goed ingedeeld, dan dat wij mogen verwachten, dat hij er geen raad mee weet en uit verveling de veiling gaat bezoeken.

De verdere loop van dit verhaal zal antwoord geven op deze vraag.

Om kwart voor één zijn Rattles en Brand samen de deur uitgegaan, hebben de zware eikenhouten deur van hun woning achter zich dicht getrokken en hebben zich in de fraaie auto van Raffles, een krachtige Rolls Royce-limousine naar Sint James Park laten brengen.

Vooraf zijn zij nog even naar Floyd's Bank gereden, waar Raffles een flink bedrag van zijn déposito-rekening, die hij daar onder den naam Lord Aberdeen had, opnam.

Weer in de auto gezeten, overhandigde Raffles een gedeelte van dit geld aan zijn vriend en secretaris.

„Daar, Charly,” had hij gezegd, toen Brand hem verwonderd aankeek, „neem dat geld tot later. Misschien hebben wij het straks noodig!”

En toen Brand hoofdschuddend de bankbiljetten — het waren vijftigduizend pond — in zijn portefeuille legde, kon hij de vraag niet onderdrukken:

„Waarvoor moet dat geld dienen, Edward? Ik zie, dat je nog minstens dubbel zooveel in je hand hebt, als je mij hebt gegeven.”

Nu lachte Raffles vriendelijk tegen zijn secretaris en stak daarna onverschillig de banknoten in zijn portefeuille.

„Even geduld hebben, Charly. Wij moeten dit geld meenemen; het is slechts voor het uiterste geval.”

Deze woorden hadden Brand eerder opgewonden dan gekalmeerd. Hij kon volstrekt niet begrijpen, waarvoor zij zoo veel geld bij zich staken, wanneer zij alleen een verkoopting bij Christie wilden bijwonen.

Of zou hij ook — zou hij... Brand keek Raffles steelsgewijze van terzijde aan.

Doch het gelaat van zijn vriend toonde niet de minste verandering. Het fijne, ironische lachje, dat den Grooten Onbekende steeds om de lippen speelde, was ook nu op zijn gelaat te bespeuren. Alleen de grijze oogen leken wat donkerder.

Dat was voor Brand steeds het bewijs, dat zijn vriend het een of ander plan smeedde.

Daarom bleef hij in gebreke, de vraag te doen, die hem op de lippen lag, en hij volgde zijn meester.

Tien minuten later hadden zij het verkoop-

lokaal bereikt en ontmoetten daar onmiddellijk den persoon, die hen, nadat Raffles hem vriendelijk begroet en zijn begeleider aan hem had voorgesteld, bereidwillig naar de gereserveerde plaatsen in de zaal bracht.

Vooraf hadden zij nog juist gelegenheid, de uitgestalde voorwerpen, die verkocht zouden worden, oppervlakkig te bekijken.

In stilte had Brand sommige voorwerpen bewonderd en twijfelachtig en ongelooftig het hoofd geschud, toen de makelaar de waarde taxeerde van een beeldje of een tapijt, dat alleen reeds een klein vermogen bedroeg.

Hij kon zich niet voorstellen, dat deze ouderwetsche voorwerpen zulk een ontzaglijke waarde hadden. En het was hem onbegrijpelijk, dat iemand daar zooveel geld voor kon geven.

Raffles, die met inwendige vreugde deze verwondering opmerkte, onttrok hem aan zijn gepeins.

„Kom, Charly,” fluisterde hij hem toe.

„Kom wij moeten ons haasten. Kijk hier eens heen!”

Daarbij wees hij op de menigte voor hen, en eerst nu bemerkte Brand, dat hij zich in een groote zaal bevond; hij hoorde nu de verschillende tongvallen en zag de levendige bewegingen der kooplustigen.

Dit was een totaal nieuwe onbekende wereld, die zich hier voor zijn verwonderde oogen vertoonde.

Brand keek van het een naar het andere, totdat hij zich langzaam aan zijn omgeving gewend had.

Hij zat op een stoel, dicht bij de barriere, die de ruimte voor de toeschouwers van de te verkoopen voorwerpen scheidde.

Raffles had aan zijn rechterzijde plaats genomen.

Vóór hem, doch nog achter de barriere, stond de tafel, waaraan de klerken zaten en waaraan ook de afslager had plaats genomen.

Raffles had intusschen beproefd zich te oriënteeren. Hij was onmiddellijk begonnen met de gelaatstrekken der naast en achter hem zittenden te bestudeeren, doch had geen enkelen bekende daaronder gevonden.

Er waren ongeveer twaalf rijen stoelen voor de barriere geplaatst. Daar zaten de stamgasten: handelaars, kooplui, agenten, verzamelaars en kunstkenneren, en daartusschen de af-

gezanten van Amerikaansche millionairs, sommigen waren zelfs in persoon verschenen, daar zij op hun doorreis van de gelegenheid gebruik wilden maken, of die voornamelijk waren overgekomen, om op den welbekenden boeldag van Christie nieuwe kunstschaten te koopen.

Achter deze rijen stoelen was een ledige ruimte, waar nu personen uit iedere klasse der maatschappij en van verschillenden leeftijd heendrongen.

De groote klok in de zaal sloeg één uur.

En om één uur in den middag, werd op den achtergrond van de veilingszaal een deur geopend, waardoor de sollicitator in de zaal trad.

Langzaam ging hij naar op een podium staande tafel bij de barriere, maakte een buiging voor het publiek en opende met een paar korte, luid uitgesproken woorden de verkoopting.

Er werd nu een gladhouten tafel geschoven tusschen de tafel met het groene kleed en de tafels, waarop de verschillende voorwerpen, welke in veiling zouden worden gebracht, uitgesteld stonden.

Een man in een witten kiel, sprong, vlug als een aal, boven op die gladhouten tafel en haalde het eerste voorwerp, dat in veiling kwam, te voorschijn, om het naast den afslager neer te zetten of te leggen.

Deze witkiel was de aandrager, wiens taak het was voortdurend tusschen beide tafels heen en weer te loopen, waarbij hij van de gladhouten tafel als wandeldek gebruik maakte.

Met luide tot in de verte doorklinkende stem noemde de makelaar het nummer van het voorwerp.

Ieder der aanwezigen had een gedrukten catalogus in de hand, waarop ieder voorwerp van een korte verklaring voorzien, was aangegeven. Eveneens was de taxatiewaarde in cijfers daar achter geplaatst.

De afslager herhaalde luid en duidelijk bij ieder nummer de daarbijbehorende woorden en noemde steeds den inzetprijs.

De sollicitator, die eveneens een juiste lijst van alle bij opbod te verkrijgen voorwerpen voor zich had liggen, volgde opletend den loop van den verkoop.

Wanneer de afslager zweeg, noemde hij nog

eenmaal den prijs en wachtte op een hooger bod uit het kooplustige publiek.

„Een echt, prachtvol Oostersch tapijt, uit het begin van de elfde eeuw. Vijf meter breed, zes meter lang. Perzische handweverij!" klonk het luid van de barriere. En onmiddellijk daarop volgde, taxatieprijs: duizend pond sterling, ingezet op vijf honderd pond!

„Vijf honderd pond," herhaalde de makeelaar, „wie biedt er meer?"

De witkiel had met de hulp van eenige assistenten het tapijt uit elkander gerold en hield het nu, boven op de tafel staande, door middel van een staaf omhoog, zoodat allen het zien konden.

Diepe stilte.

De afslager wees, met den houten hamer in zijn hand, het teeken van zijn ambtelijke waardigheid, op het te koop gepresenteerde voorwerp en herhaalde:

„500 pond, wie biedt er meer?"

„600 pond," klonk het uit de menigte.

„600 pond! 600 pond geboden! 600 pond! Vooruit dames en heeren, een prachtig tapijt, taxatieprijs 1000 pond! 600 pond! Wie meer?"

„700 pond," riep een tweede stem er tusschen.

„Zeven honderd pond voor mr. Vanderlip! Zeven honderd pond!" herhaalde de makeelaar. „Kom mijneheeren, niemand meer? Een prachtige kwaliteit en een schitterend dessin! Een sieraad voor elk salon. Kom, niemand meer dan zeven honderd pond?"

„750 pond!" Er had weder een ander persoon geroepen.

„Zeven honderd vijftig pond! Zeven honderd vijftig pond! Een koopje mijneheeren! Niemand meer dan zeven honderd en vijftig pond? Niemand niet? Eénmaal, andermaal, der..."

„Acht honderd pond," klonk het eenigszins haastig en zenuwachtig midden uit het publiek, zoodat verschillende hoofden zich omdraaiden, om te zien wie de bieder was.

De afslager reageerde onmiddellijk op het bod en de hamer, die hij reeds opgeheven had, daalde weder zacht op het tafelblad.

„Juist mijneheeren," hervatte hij met de grootste koelbloedigheid, geen acht gevend op het manneke, dat in zijn vurig verlangen, om het tapijt voor dien werkelijk billijken prijs te kunnen koopen, niets liever had ge-

wild dan dat de afslager zijn hamer meteen had laten vallen, „juist mijneheeren, dat is een bewijs dat gij inziet welk een bespottelijk lagen prijs dit tapijt opbrengt. Het is meer waard, veel meer waard. Acht honderd pond geboden! Wie geeft meer dan acht honderd pond? Acht honderd pond sterling! Kom mijneheeren, wat is er weinig animo! Niemand meer dan acht honderd pond? Eén maal, andermaal, voór de derde maal!”

Pats! Met een doffen klap was de houten hamer op het groene kleed neergekomen. Het tapijt was verkocht.

Onmiddellijk zetten de klerken hunne pen- nen in beweging, om de noodige notities te maken.

De koper kwam uit de menigte te voorschijn en bij de barriere, betaalde acht honderd pond sterling in banknoten op de tafel, terwijl de makelaar zijn naam en woning noteerde. Daara ontving hij een kwitantie en ging naar den schrijver toe, dien hij eenige woorden in het oor fluisterde, waarop deze het tapijt door twee assistenten in een zijkamer liet brengen.

De tegenwoordige gelukkige bezitter van het Oostersche tapijt was een handelaar, die naar verhouding goedkoop aan het stuk van waarde was gekomen, en zeker reeds onder zijn clientele een koper daarvoor had, die het tapijt natuurlijk een paar honderd pond duurder moest betalen. Dat was dan zijn verdienste.

Gedurende dien tijd wisselden de bedragen op de tafel van den schrijver met groote en kleine sommen af.

Daartusschen klonk voortdurend de stem van den afslager en nu en dan viel een hamerslag op tafel.

Daarna kwam gewoonlijk een oogenblik van stilte, totdat het geroezemoes der stemmen op nieuw begon en vooral gebeurde dit telkens, wanneer de afslager een nieuw voorwerp in de hand nam, dat hij met luider stem aanprees.

Het was een druk komen en gaan. Velen der aanwezigen hadden slechts neiging om een bepaald voorwerp te koopen en zoodra zij dit in hun bezit hadden, verdwenen zij daarmede uit de zaal om plaats te maken voor anderen.

Charly Brand zat met genoeg het schouwspel gade te slaan. Weliswaar was hij wel eens op een veiling geweest, maar bij Christie

was hij nog nooit geweest, terwijl hij het drukke levendige gedoe ook nog nooit van zóo nabij had gade geslagen.

Maar ook Raffles amuseerde zich.

Hij had de armen over zijn borst gekruist, het eene been over het andere gelegd en zat onbewegelijk op zijn stoel, terwijl het publiek, dat in zijn nabijheid stond, bood of kocht.

De meesten waren erg zenuwachtig.

Raffles zag dat aan hun houding en bewegingen. Het waren hoofdzakelijk kooplieden, die hier vertegenwoordigd waren, en hij had reeds lang begrepen, dat er een bijzondere reden voor moest zijn, dat er thans zoo veel gekomen waren.

Raffles stond langzaam op; toen de afslager een pauze van tien minuten aankondigde, ging hij naar den aandrager toe en vroeg hem, terwijl hij hem een geldstuk in de hand drukte, wat de oorzaak was van de opgewondenheid der aanwezigen.

De man lachte en antwoordde:

„Dat zal ik u zeggen, sir! Al die menschen, die daar zoo zenuwachtig doen en tot dusverre nog niets hebben gekocht, zijn allemaal om één ding hier gekomen. Net als de motten op één kaars afvliegen, zoo zijn zij hier op afgevlogen.

„Het is een prachtige verzameling porselein, die een onschatbare waarde vertegenwoordigt en daarom zijn allen zoo opgewonden. De tweede veiling begint na de pauze.”

Raffles dankte den afslager en ging weer naar zijn plaats.

Toen hij bij zijn stoel gekomen was, bleef hij een oogenblik staan om de aanwezigen in oogenschouw te nemen.

Hij bemerkte geen enkel bekend gelaat en toch was de aanblik zeer interessant.

Hij dacht er nog over na, toen hij plotseling bij zijn arm werd gegrepen.

„Vergeef mij, mijnheer,” hoorde hij zeggen. „Zijt gij misschien ook van plan op het porselein te bieden?”

Raffles keek den spreker aan, die achter zijn stoel stond en nog steeds zijn arm vast hield.

Hij voelde, dat de ander van opgewondenheid beefde.

„Zeker,” antwoordde de Groote Onbekende. „Zeker! ik was van plan. . . .”

„Ach, zie er liever van af!” viel de andere

hem in de rede. „Gij moet dit niet doen! Neen! Onder alle omstandigheden zou ik u dat ontraden.”

De laatste woorden had de vreemdeling tamelijk luid uitgesproken, maar er was niemand in de nabijheid, die hen hooren kon.

Raffles lachte. De vreemdeling vermaakte hem.

„Hoor eens,” zei hij: „Dat begrijp ik niet? Dat is een aardige grap! Wie zou mij dat beletten?”

„Gij begrijpt mij niet, mijnheer, neen, gij begrijpt mij niet,” zei de man. „Natuurlijk kan u dat niemand beletten, want het is een openbare verkooping.

Overigens: ik heet Smith.”

Bij deze woorden boog hij beleefd voor Raffles en herhaalde: „Nicolaas Smith uit Chicago.”

Raffles boog eveneens en noemde een naam, dien Brand, welke naast hem zat, niet goed verstond.

„Mr. Smith,” vervolgde John Raffles, „gij wenscht dus de geheele verzameling alleen te koopen? En opdat die nummers niet te hoog opgedreven zullen worden, tracht gij gegadigden er van af te houden? ! Ik moet zeggen, een eigenaardige tactiek! Overigens denk ik, dat er toch wel een aanzienlijk bedrag mede gemoeid zal zijn”

„Dat weet ik, Sir, dat weet ik,” antwoordde de angesprokene snel, „maar dat is geen beletsel. Dat heb ik wel!”

En zich tot Brand wendend, die zwijgend het gesprek had aangehoord, zei hij:

„Wanneer men een groot liefhebber van oud porselein is — — — —” hij bezon zich, en vroeg verschrikt: „gij ook, mijnheer? gij misschien ook?”

Brand schudde ontkennend het hoofd, terwijl Raffles, die veel genoeg smaakte in het gesprek met den dikken heer Smith uit Chicago, antwoordde:

„Maar ik, mr. Smith, ik ben een zeer groot liefhebber van porselein, voor mijn kas komt het echter te duur, en toch”

„Laat maar, mijn waarde O zoo, gij zijt gij zijt”

„Ja, zoo is het. Ik zoek oud porselein voor mijn lastgever,” zei Raffles vlug, toen hij bemerkte dat mr. Smith hem voor een koopman aanzag.

„Zeer goed. Zeer goed. Zeg eens, mr. Lancaster, zoo is immers uw naam, zou ik niet ook uw lastgever kunnen zijn? Ik betaal goed, zeer goed!”

„Zeer gaarne,” antwoordde de Groote Onbekende.

„Maar heden niet, waarde heer, bij een andere gelegenheid!”

„En waarom niet? Kom, laat ons eens praten, mr. Lancaster. Laat ons overleggen. Gij laat mij het porselein koopen en ik betaal u, ik betaal u”

Het gesprek van den Amerikaan werd plotseling afgebroken, door het luiden van de bel, dat den voortgang van den verkoop aankondigde.

Smith had nog slechts den tijd om den arm van Lancaster krampachtig beet te pakken, waarbij hij hem smeekend aankeek, terwijl Raffles weer op zijn plaats ging zitten.

Thans was de verzameling oud porselein aan de beurt om geveild te worden. Men ging hierbij op eigenaardige wijze te werk. Teneinde te voorkomen, dat door een bod in ééns de liefhebbers door het groote bedrag, dat het porselein ongetwijfeld waard was, zouden worden afgeschrikt, werd het in zoogenaamde kavelingen geveild. Later werden dan de verschillende kavelingen bijeen gevoegd, de geboden bedragen opgeteld, daar een som bovenop gezet en vervolgens afgemijnd.

Dit alles was natuurlijk slechts een manoeuvre, om het bod zoo hoog mogelijk op te voeren.

Het was een buitengewoon kostbare verzameling. Er waren voorwerpen van groote kunstwaarde bij. Bijzonder kostbaar waren eenige kruiken, kannen en vazen van oud-Duitsch porselein en Chineesch tafelgereedschap.

Ofschoon er genoeg liefhebbers in de zaal zaten, bestond er voor het bieden op de kavelingen niet veel animo, omdat men wist, dat eerst daarna de echte veiling zou beginnen en zeer waarschijnlijk was er zelfs in het geheel niet geboden, wanneer niet bekend was gemaakt, dat er voor elk bod een zoogenaamde plokpenning zou worden uitbetaald. Elke hoogste bieder zou daardoor één pond sterling ontvangen, hetgeen wil zeggen, dat hij dat bedrag zou uitbetaald krijgen, wanneer het later bij de afmijning werd overtroffen.

Dit was natuurlijk een buitenkansje voor de beroepslieden, die precies wisten hoe ver ze konden gaan, want dat zij later aan hun bod zouden blijven hangen, was zeer onwaarschijnlijk, daar bij de afmijning pas de ware liefhebbers voor den dag zouden komen.

Verschillende aanwezigen maakten dan ook van deze eigenaardige gewoonte, die ook in Nederland bestaat, gebruik, om op die wijze op heel gemakkelijke wijze een pond sterling te verdienen.

Het ging bij het bieden nu zelfs tamelijk levendig toe en het duurde geruimen tijd voor men er mede gereed was.

Doch aan alles komt een einde en zoo ook hieraan. Toen alle kavelingen onder den hamer waren geweest, haalde de afslager even vrij adem.

Hij had nu even rust, want thans was het de taak der schrijvers om de geboden bedragen bij elkaar te tellen, waarna de geheele partij porselein op nieuw voor het geboden bedrag, plus de mijnsom, ter tafel zou komen.

Na een kwartier klonk de bel ten teeken, dat de optelling was afgelopen; een trilling doorvoet de menigte en de voornaamste liefhebbers drongen naar voren.

Nu nam de makelaar het woord.

Hij maakte de aanwezigen nogmaals attent op de groote waarde der verzameling, prees de schoonheid en volmaaktheid, vertoonde eenige der beste stukken aan zijn toehoorders en noemde eindelijk den inzet.

„Dertig duizend pond sterling!”

Er heerschte eenige oogenblikken een diepe stilte in de zaal.

Men hoorde alleen het diepe ademhalen van degenen, die het dichtst bij stonden en bemerkte tevens hun opgewondenheid.

Er was voor een gezamenlijk bedrag van twee en twintig duizend pond sterling op de kavelingen geboden; men had er dus acht duizend pond opgezet, een bedrag, dat blijkbaar door de meesten veel te hoog werd geacht.

„Dertig duizend pond, mijneheeren,” riep de makelaar nogmaals. „Dat is de inzet. Is daarvoor een liefhebber aanwezig?”

„Hier — hier —!” schreeuwde mr. Smith met een heesche stem.

Bevend van opwinding verhief de Ameri-

kaan zich en strompelde naar de tafel van den makelaar.

„Dertig duizend pond!” herhaalde de stem van den man met den hamer in de hand. „Niemand meer?”

„Dertig duizend pond, éénmaal, andermaal, derde....”

„Vijf en dertig duizend pond!” riep Raffles duidelijk.

Verschrikt keek mr. Smith den bieder aan. Hij beefde over zijn geheele lichaam en de man zocht een steun, als vreesde hij te vallen.

„Vijf en dertig duizend pond!” riep de makelaar en zijn oogen hingen aan de lippen van den voor hem staanden man.

Ook onder de andere aanwezigen kwam er nu een groote beweging.

Allen wachtten met belangstelling naar den afloop. Zij deden geen bod; want de som was voor hen te hoog, ofschoon de verzameling het volgens hunne meening wel waard was.

„Vijf-en-dertig duizend pond, niemand meer dan vijf en dertig duizend? Niemand niet? Eénmaal, an....”

„Veertig duizend —,” hoorde men hijgend uit den mond van den Amerikaan.

„Vijf-en-veertig duizend pond!” riep Raffles, nog vóórdat de makelaar het bedrag herhalen kon.

Er ging een gefluister door het publiek. De meesten drongen nog meer naar voren om den bieder te zien, die kalm op zijn stoel zat en naar het scheen met de grootste koelbloedigheid geregeld vijfduizend pond meer bood dan de Amerikaan.

Allen kenden mr. Smith zeer goed. Hij was millionnair en verlangde steeds meer kunstschatten van allerlei soort te bezitten. Hij bezocht zelf geregeld alle Europeesche kunstveilingen en kocht wat hij gaarne wilde hebben.

De middelen van de overige belangstellenden waren niet zóó groot, dat zij den strijd tegen dezen Croesus konden volhouden.

Daarom verheugden zij er zich over, toen zij bemerkten, dat de vreemdeling, die niemand van hen ooit gezien had, vast besloten scheen, de verzameling tot elken prijs in zijn bezit te krijgen.

„Mr. Smith”, zei de notaris tot den Amerikaan, „er is vijf-en-veertig duizend pond geboden!”

Vijf-en-veertig duizend pond! Gaat gij daar boven? Niet? Eenmaal, ander. . . ."

„Halt! een oogenblik!" De notaris keek den Amerikaan, die deze woorden als het ware uitgeschreeuwd had, verbaasd aan.

Smith ging naar Raffles, die nog steeds rustig op zijn stoel zat en fluisterde hem in het oor:

„Mr. Lancaster! om alles ter wereld! Houd nu op! Scheid nu uit. Wees verstandig. Ik moet de verzameling hebben!"

Raffles antwoordde met luider stem, zoodat ieder het hooren kon:

„Nog niet, waarde heer! U krijgt het nog altijd zeer goedkoop."

En met luide stem riep hij nu tot den makelaar:

„Ik verzoek u om verder te gaan, mijnheer!"

Deze hield den hamer in de hoogte.

„Vijf-en-veertig duizend pond geboden! Niemand meer? . . . éénmaal, andermaal, der. . ."

De hamer ging langzaam de hoogte in, maar vóór de makelaar had kunnen uitspreken, klonk het benauwd van de lippen van den millionair:

„Vijftig duizend pond!"

„Vijftig duizend pond," herhaalde eentonig de stem van den afslager, „vijftig duizend pond geboden, wie. . . ."

„Vijf-en-vijftig duizend pond" —, riep Raffles lachend, nog voordat Smith zijn mond kon open doen.

Thans had de Amerikaan al zijn kalmte verloren.

Waggelend als iemand die dronken is, ging hij weer naar de barrière, hield zich daar met beide handen vast en riep den makelaar toe:

„Vijf-en-zestig duizend pond!"

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of Raffles riep:

„Vijf-en-zeventig duizend pond!"

Smith kromp ineem.

„Tachtig duizend —!"

De woorden kwamen nauwelijks hoorbaar over zijn lippen.

De opwinding onder het publiek had haar toppunt bereikt. Overal werden halsen gerekt en men stond op stoelen en banken om beter te kunnen zien. Nu en dan klonk de kreet: „Zitten! Zitten!" welk verzoek door den sollicitator werd herhaald.

Zoo iets was nog nimmer voorgekomen.

Steeds had men het afgelegd in den strijd tegen den puissant rijken Amerikaan, tot er nu een vreemdeling kwam, die koelbloedig tegen hem opbood.

Als bij intuïtie had men sympathie met den vreemdeling. Smith had reeds zoo veel moois uit Engeland naar Amerika gesleept, dat men hem zijn bezit misgunde en hartelijk blij was, dat hem nu eindelijk iets voor den neus werd weggekaapt of ten minste, dat hij door het opbieden van den vreemdeling niet voor een zacht prijsje in het bezit kwam der waardevolle verzameling.

Raffles keek zegevierend in het rond. Hij vond het nu welletjes. Hij had de koopsom van vijf en dertig duizend pond opgedreven tot tachtig duizend pond en hij meende hiermede zijn plicht te hebben gedaan. Het was niet in hem opgekomen werkelijk eigenaar te worden van de porselein-verzameling. Wel was hij een liefhebber van fraaie antieke stukken, maar zijn liefhebberij was niet in een dwaze manie ontaard en hij zou het nooit in zijn hoofd hebben gehaald zoo'n kapitaal uit te geven voor doode dingen.

Hij stond daarom op, na even van zijn triomf te hebben genoten, begaf zich naar de veilingtafel, maakte een buiging voor den sollicitator en den makelaar en zei toen kalm en duidelijk:

„Ik dank u mijneheeren, ik zie van verder bieden af."

Daarna ging hij, terwijl de ambtenaar zijn hamer liet vallen, naar den uitgang.

In het gedrang dat er nu ontstond kon Brand hem onopgemerkt volgen.

Hij zag echter toch nog, dat de Amerikaan krachteloos in een stoel neerviel en dat het publiek zich om hem heen drong en woorden van leedvermaak uitte.

Nadat Smidt weer eenigszins tot kalmte gekomen was, keek hij rond naar zijn concurrent.

Maar hij kon hem nergens meer vinden.

De liefhebbers vertrokken. De verkoop was voor heden afgelopen.

Maar mr. Smith bleef met den afslager en zijn assistenten alleen.

Onder zijn toezicht werd de kostbare verzameling zorgvuldig in gereedstaande kisten verpakt; zij werden dichtgespijkerd en de dekzels persoonlijk door mr. Smith verzegeld, om

later afgehaald en in de loods van den rijken Amerikaan gebracht te worden, waarin hij gewoon was, zijn gekochte schatten te bewaren

zoolang, totdat ze over den Oceaan vervoerd werden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De Chineesche vaas.

Na afloop van de veiling bij Christie was Raffles met zijn vriend Brand naar de Windsor club gegaan, welker lokalen in een gebouw, vlak in de nabijheid waren gelegen. Hij was vice-voorzitter van deze zeer voorname club en het was de gewoonte der vrienden daar eenige malen per week te lunchen en te dineeren.

Onder hun lunch voerden zij een zeer geanimeerd gesprek over hetgeen zij juist in de groote veilingzaal hadden beleefd en waar beiden zich kostelijk hadden geamuseerd, terwijl Raffles er inwendig over gnuifde, dat hij den machtig rijken millionnair een poets had gebakken, die hem lang zou heugen.

Na de lunch stak Raffles een sigaret op en nam de *Times* ter hand, die de kellner op tafel had gelegd.

Brand stond op en haalde eenige geïllustreerde tijdschriften van den standaard. Daarmede keerde hij naar de tafel terug en toen hij bemerkte dat zijn vriend in zijn lectuur verdiept was, ging hij zwijgend naast hem zitten en begon eveneens te lezen.

Na geruimen tijd, waarin men slechts het gerammel van borden en het gekletter van messen en vorken hoorde, keek Raffles op, dacht een oogenblik na en zei:

„Kijk eens, Charly, wat hier staat?”

Bij deze woorden wees de Groote Onbekende naar een bericht in de courant: „Lees eens! Of luister:

„Gisteravond overleed, na een kortstondige ziekte, de beroemde verzamelaar George Halting.

„In de beide vertrekken van de Shatched-house Club, die Halting sinds negentien jaar bewoonde, is zulk een kostbare verzameling van porselein en meubelen aanwezig, zoo als er bijna nergens te vinden is.

„De kunstvoorwerpen en schilderijen, die als het ware een rijk museum vormen, worden op een waarde van meer dan twintig millioen geschat.

„Aan oude kostbare behangsels hangen daar schilderijen naast elkander, die alleen zijn intiemste vrienden te zien kregen.

„Zijn inkomen, dat minstens zes maal honderdduizend pond sterling per jaar bedroeg, besteedde Halting alleen om kunstvoorwerpen te verzamelen; overigens was deze millionnair een zeer eenvoudige man, maakte gebruik van omnibussen en ging zeer gewoon gekleed.

„In het begin had hij voornamelijk Chineesch porselein verzameld, daarna verzamelde hij Engelsche meubelen en eerst in den laatsten tijd kocht hij schilderijen en teekeningen.

„Bij de veilingen van Christie, in wiens nabijheid hij woonde, was hij een beken-

de en algemeen geachte persoonlijkheid.

„Wanneer hij een kunstwerk wilde bezitten, dan durfde hij geregeld den strijd aan tegen de Amerikaansche millionnaires.

„De koopers en agenten voor de Londensche museums boden tegen Halting niet op, omdat zij wisten dat hij zijn verzameling aan den Staat wilde schenken!”

„Bravo,” riep Brand verheugd, „dat was eerst een patriot!”

„Ja, bravo!” gaf Raffles ten antwoord en keek zijn secretaris vriendelijk aan. „De goede Halting was een van die menschen, die er te weinig gevonden worden en een kunstkenner zoo als ons vaderland er niet velen heeft.”

Na een oogenblik gezwegen te hebben ging hij voort:

„Ik heb hem persoonlijk gekend, dien kleinen ouden heer, in zijn schamele kleeding.

„Maar wie het voorrecht had hem nader te leeren kennen, zal nooit den indruk vergeten, dien deze groote man bij hem achterliet.

„Ook ik was in de hoogste mate verwonderd, toen ik hem voor den eersten keer hoorde spreken.

„Dat was ter gelegenheid van een bezoek, dat George Halting mij bracht.

„Was dit alleen reeds iets buitengewoons, nog meer dan dat was het de oorzaak, die den beroemden verzamelaar aanleiding gaf, mij op te zoeken.

„Ik had van mijn oom, sir Bulkelly in Schotland, behalve een prachtig landgoed, een kostbare verzameling Chineesch porselein geërfd.

„Daaronder bevond zich een groote Chinese vaas, waarvan slechts nog een tweede exemplaar bestond, hetwelk bewaard werd in de troonzaal van het keizerlijk paleis te Peking.

„De kunstwaarde daarvan is niet te schatten.

„Toen mijn oom, die zeer rijk was, maar tevens een hartstochtelijk verzamelaar, was gestorven en het bekend werd, dat hij mij tot universeel erfgenaam van zijn schatten had benoemd, liet op een zekeren dag sir George Halting zich aandienen aan mijn woning te Londen.

„Ik kende reeds bij naam den beroemden verzamelaar. Hij vertelde mij het doel en de

waarde van zijn verzameling en bij een tegenbezoek dat ik den ouden heer bracht, toonde hij mij zijn kostbare voorwerpen.

„Na eenige besprekingen gingen wij een handelsovereenkomst aan en ik verkocht hem het van mijn oom geërfde Chineesche porselein voor den prijs van 50,000 pond sterling.

„De som, die ik er voor kreeg, was betrekkelijk klein en stond in geen verhouding tot de kunstwaarde der voorwerpen. Maar ik bezat zooveel kapitaal, dat ik mijn levenseinde zonder zorgen bereiken kon en bovendien wilde ik geen hooger bedrag eischen, omdat ik wist dat na den dood van Halting, diens verzameling aan den Staat gegeven zou worden en dat zodoende de kunstschaten voor altijd in het bezit der Engelsche natie zouden blijven.

„Om deze reden verkocht ik de kostbaarheden, daar ik buitendien slechts weinig belang stelde in Chineesch porselein.”

„Dat is vreemd,” merkte Brand op, toen Raffles een oogenblik zweeg. En alsof hij met zichzelf in tweestrijd was, zei hij verder:

„Waarde Edward, wees zoo goed mij de vazen eens te toonen! Voor jou zal het niet moeilijk zijn om toegang te verkrijgen tot het heiligdom van sir George Halting.”

„Dat is het ook niet, Charly,” luidde het antwoord, „want ik ben ook zeer bevriend met den vroegeren raadgever van den overledene, met dr. Robert Acton.

„Wij zullen straks naar hem toe gaan en onder zijn begeleiding de kunstschaten bezichtigen.”

„Wat denkt jij wel, Charly,” ging Raffles voort, „hoeveel onze vriend mr. Smith er wel voor over zou hebben, als hij deze kostbare verzameling in zijn bezit kon krijgen?”

„Ik zie hem nog voor mij staan. Hij heeft iets van een wolfdier in zijn voorkomen en ik heb tot dusverre nog niemand leeren kennen die mij zoo onsympathiek voorkomt, als deze Amerikaansche nabob.”

„Met welk doel ben je vandaag eigenlijk naar Christie gegaan, Edward? Het was een onverwacht genoeg dat je mij daarmee bereid hebt.”

„Het is mij aangenaam dat te hooren, ik was reeds lang van plan daar alles eens van nabij te bekijken.”

„Maar daartoe is toch niet zooveel geld noodig, als wij meegenomen hebben?”

„Misschien wel, Charly! je weet dat voorzichtigheid de moeder der wijsheid is! Maar ik heb volstrekt geen plan om mijn geld voor kunstvoorwerpen uit te geven.

„Dat is een liefhebberij die ik gaarne aan anderen overlaat.

„Maar ik wilde mij er persoonlijk van overtuigen of het waar is, dat Amerikaansche kooplui naar hier komen, met het doel om alle kunstschaten en antiquiteiten naar de nieuwe wereld over te brengen.”

„Bestaat er dan geen wet, waardoor dit verhinderd kan worden?” vroeg Brand verwonderd.

„Zoo ver hebben wij het nog niet gebracht, Charly. Misschien komt het er daar nog wel eens toe en dat zou inderdaad een geluk zijn. Italië heeft dat reeds gedaan. Het was ook hoog tijd dat de Italiaansche regeering daarvoor zorgde.

„Er waren daar al heel wat onschatbare beeldhouwwerken en oude schilderijen, die eenvoudig niet meer te vervangen zijn, verkocht aan Amerikanen, die ze natuurlijk alle naar Dollarland hebben overgebracht.

„Totdat gelukkig een snugger Italiaansch afgevaardigde de kwestie in het parlement te sprake bracht.

„Er bestaat daar nu sedert eenige jaren een wet, waarbij de uitvoer van kunstschaten verboden is.

„De Amerikaansche dollarkoningen hebben er intusschen smaak voor gekregen; zij bezoeken of alle Europeesche kunstveilingen en koopen daar alles op, wat hen begeerenswaardig toeschijnt, of zij zenden hun agenten naar

zulke plaatsen, die namens hen en voor hun geld de prachtigste voorwerpen zien machtig te worden.”

„Dat is ongehoord, Edward.

„Wanneer het zoo voortgaat dan zullen onze onderzoekers en verzamelaars eerst de reis over den Oceaan moeten maken, als zij hun studiën willen voortzetten.”

„Het is nu al bijna zoo ver, Charly. Onze verzamelaars bezitten geen kapitaal genoeg, om aan hun Amerikaansche concurrenten het hoofd te kunnen bieden.

„Maar de regeering doet niets om het te beletten. Men stelt geen geld beschikbaar om voorwerpen van waarde te verkrijgen, dus blijft er niets over dan dat enkele rijke patriotten zulke schatten trachten machtig te worden om zodoende te voorkomen dat zij naar het buitenland gaan.

„Een van deze edele patriotten was sir George Halting; hij was zoowel beroemd als verzamelaar als wel als geleerde. Zijn vermogen, dat hij aan zijn vaderland nagelaten heeft, bevat een der kostbaarste particuliere verzamelingen die er te vinden zijn. Je zult er van genieten.

„Hij had een bijzondere voorliefde voor het verzamelen van porselein en van deze voorwerpen gaf hij steeds de voorkeur aan Chineesche stukken.

„Kom Charly, laat ons naar dr. Acton gaan; ik hoop dat wij hem thuis zullen treffen.”

Raffles wenkte den kellner en betaalde.

Daarna verlieten de beide vrienden het vertrek en begaven zich naar het andere einde der straat, om vandaar langs een kleinen omweg de woning van sir George Halting te bereiken.

DERDE HOOFDSTUK.

De uitslag.

Toen Raffles met zijn begeleider voor de club van Shatched house aankwam, zag hij, dat de vensters verlicht waren van de zalen, waarin de schatten van den ontslapene, evenals dit in museum-zalen het geval is, waren opgehangen of opgesteld.

Hij liep met Brand de breede trappen op en stond na eenige minuten tegenover Robert Acton.

De geleerde herkende hem dadelijk, begroette hem hartelijk en noodigde hem en zijn vriend uit, binnen te treden.

Raffles stelde zijn secretaris aan hem voor, condoleende dr. Acton met het verlies van zijn beroemden vriend en nam, nadat hij daartoe uitgenoodigd was, in een stoel plaats.

„Het doet mij hartelijk leed, mijn beste dokter, dat onze hooggeëerde mr. Halting niet meer in leven is. Het is een zéér smartelijk verlies, hetgeen u, mijn waarde, vooral onder vinden zult. Gij stondt met den overledene vooral in de laatste jaren op een zeer intiem voet.

„Doch ook de wetenschap verliest in den overledene een onvermoeid voorstander en een der voornaamste onderzoekers, die er ooit geleefd hebben.

„En dan,” ging Raffles voort, en keek het vertrek rond, waar zij zich bevonden en waar, langs de muren onbetaalbare schilderijen hingen van oude en moderne meesters, terwijl op geregelde afstanden groote glazen vitrines stonden, waarin porselein, ivoor snijwerk, gouden en zilveren bekers, gouden kunstig geciseleerde snuifdozen en andere kostbare voorwerpen uit verschillende landen waren uitgesteld, „is het een nimmer meer aan te vullen leemte, die de dood in de rijen der Engelsche verzamelaars heeft gemaakt. Want onze gemeenschappelijke vriend paarde aan zeldzame zelfopoffering voor zijn hartstocht om te verzamelen het doel, na zijn dood zijn schatten

aan de Engelsche natie voor altijd te doen behouden, door ze aan een museum te Londen te vermaken.”

Dr. Acton knikte toestemmend.

„Dat was te allen tijde zijn plan geweest. En hetgeen wij dikwijls genoeg uit zijn mond hoorden, heeft nu de opening van het testament, die gisteren plaats vond, geheel en al bevestigd.

„De geheele bezitting van George Halting is aan het Britsch museum vermaakt. Er staat echter een bepaling mede in verband, namelijk, dat de verzameling onverdeeld en in denzelfden toestand, zoo als mr. Halting haar naliet, in het Britsch museum moet ten toon gesteld worden.”

„Deze voorwaarde zal natuurlijk vervuld worden?” vroeg Raffles belangstellend.

„Beslist,” antwoordde dr. Acton.

„De commissie had, vóór zij met deze bepaling bekend was, zich vooruit bereid verklaard, om de nagedachtenis van den overledene bijzonder te eeren en om de verzameling, die, wat volledigheid betreft, haar weerga op de wereld niet vindt, niet te verstrooien en een aparte zaal daarvoor beschikbaar te stellen, die den naam van mr. Halting zal dragen.”

„Uitstekend! Dat is zeer te prijzen!” riep Raffles verheugd uit. „En deze daad is het beste standbeeld, dat de Engelsche natie haar beroemden zoon kan geven.

„Zeg eens, mr. Acton,” ging Raffles langzaam en nadenkend voort, „zeg eens, mr. Acton, heeft de overgave reeds plaats gevonden?”

„Tot nu toe nog niet. De formaliteiten moeten eerst vervuld zijn. Buitendien ontbreekt het op het oogenblik aan een geschikt lokaal in het Britsch museum. Tot dat daarin voorzien is, blijft de verzameling hier onder mijn beheer.”

„Dat is uitstekend!" ging Raffles voort, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

„Wat? Hoe? Ik begrijp u niet!" zei dr. Acton verwonderd.

„Dat geloof ik gaarne, dokter! Wacht slechts een paar minuten."

En nu vroeg Raffles aan den geleerde leuk weg:

„Kent u misschien een zekeren Mr. Nicolaas Smith uit Chicago?"

„Of ik dien ken! Wie uit onze kringen kent dien niet? Hij is de beruchtste en gevaarlijkste kerel, dien de zon beschijnt.

„Hij is overal tegenwoordig, waar verkooptingen met opbod zijn. Zijn reusachtig vermogen veroorlooft hem, alles op te koopen, wat hem maar begeerenswaardig toeschijnt.

„Daarbij is hij een vreeselijke gierigaard, zoo als er geen tweede bestaat. Hij zou, geloof ik, zelfs voor een misdaad niet terug deinzen, wanneer hij zich daardoor een kostbaar voorwerp kan toeëigenen of eenige duizenden ponden sterling kan besparen."

„Zoo, zoo! Dat is zeer interessant, wat u mij daar meedeelt.

U moet weten, dat ik heden kennis met hem maakte."

Dr. Acton sprong van zijn stoel op en keek Raffles ongeloovig aan.

Deze knikte hem vriendelijk toe en ging voort:

„Het is, zoo als ik zeide, mijn waarde! Wij waren heden bij Christie, en daar bood zich de gelegenheid aan, kennis met mr. Smith te maken."

„Hij zal je niet zoo spoedig vergeten," viel Brand hem lachend in de rede, en nu vertelde hij aan den geleerde, hoe zijn vriend den prijs voor de collectie porselein opzettelijk had opgedreven, totdat de rijke Amerikaan zonder nadenken hoe langer hoe meer bood en de voorwerpen ten slotte pas voor het dubbele, waarop ze getaxeerd waren, gekregen had.

Zichtbaar verheugd over deze handelwijze van zijn gast, om den millionair voor zijn begeerigheid naar kunstschaten door zijn geldbuidel gevoelig te straffen en hem buitendien nog den spot van zijn vele tegenstanders op den hals te laten halen, greep dr. Acton Raffles' hand en riep vroolijk uit:

„Dat was een goede inval van u, mylord! Jammer, dat ik daar niet bij geweest ben. Het

verschafft mij altijd veel plezier, wanneer ik verneem, dat de een of andere collega den onverzadigbaren mr. Smith behoorlijk er in heeft laten loopen. Doch het zijn helaas slechts weinigen, die dit aandurven, uit vrees een geweldig financieel verlies te zullen lijden."

„Mr. Acton, ik kom eigenlijk juist om der wille van dezen Amerikaan bij u," ging Raffles voort en keek weder in de zaal rond alsof hij iets zocht.

En toen de geleerde hem in gespannen aandacht aankeek, ging hij voort:

„Ik zou hem gaarne een gedenkpenning willen geven, waaraan hij voor langen tijd genoeg heeft en die hem er toe zal nopen, niet zoo spoedig weer Engelsche kunstverkoopingen te bezoeken."

„Inderdaad, mijn waarde," antwoordde dr. Acton en stond op. „Dat zou inderdaad het beste middel zijn, hem voor een tijdlang onschadelijk te maken. Hebt u een plan? Kom er dan mee voor den dag! Alles wat in mijn vermogen is, wil ik er gaarne toe bijdragen, om uw plan te ondersteunen!

„Kan ik iets voor u doen?"

„Zeker, mr. Acton! Luister! Bij de porseleinverzameling, die ik destijds van mijn oom erfde en aan mr. Halting heb verkocht, bevond zich ook een bijzonder kostbare en zeer zeldzame Chineesche vaas, waarvan slechts nog een tweede exemplaar voorhanden is, dat in het Keizerlijke Chineesche paleis te Peking bewaard wordt."

„Zeer juist," bevestigde dr. Acton het verhaal van zijn gast.

„Overigens, deze vaas, die in de zijkamer staat, wekte reeds herhaalde malen de aandacht van mr. Smith op."

„Juist," ging dr. Acton op levendigen toon voort en trad vlak voor Raffles, „nu herinner ik het mij; u weet nog in het geheel niet, hoe het daarmede gesteld is.

Gij vertrok naar Zuid-Amerika, nadat de zaak met mr. Halting in orde was gekomen. Komt dat uit?"

„Zeker," antwoordde Raffles, die niet wist, wat dr. Acton met deze vraag bedoelde.

Doch deze ging voort:

„Twee dagen na uw vertrek stelde zich hier aan ons een individu voor, die een schriftelijke volmacht met uw handteekening vertoonde, waarin gij mr. Halting verzocht, aan den

brenger van den brief de Chineesche vaas gedurende acht dagen mede te geven en . . ."

„Wie? — Ik?“, riep Raffles verstomd uit en staarde dr. Acton aan.

„Zeker, mylord! Het stond op het papier, zwart op wit.“

„Doch dat is een weergalooze vervalsching!“ riep Raffles uit. „Het is mij niet ingevallen, een dergelijk verzoek te schrijven. Trouwens aan wien zou ik de vaas hebben willen leenen?“

„Kijk eens, wij koesterden dadelijk dezelve gedachte, toen wij de volmacht gelezen hadden.“

„En de vaas?“ vroeg Raffles gespannen.

„Die is natuurlijk hier gebleven en heeft dit lokaal geen oogenblik verlaten.“

De Groote Onbekende haalde ruimer adem, en ook de gelaatstrekken van Brand verloren hun opgewonden uitdrukking.

„Het is een groot geluk, dat ge op dit schandelijke bedrog niet zijt ingegaan, mr. Acton.“

„Wij kennen onze lieden zeer nauwkeurig, mylord,“ antwoordde de geleerde. „Doch het mooiste van de heele zaak is, dat niemand anders dan onze gemeenschappelijke vriend, mr. Nicolaas Smith uit Chicago, den zwendel op touw had gezet, waardoor hij op zeer goedkoope en gemakkelijke manier in het bezit van het zeldzame stuk hoopte te geraken.“

„Dat is bijna ongelooflijk!“ riep Raffles woedend en stond van zijn stoel op.

„Wij hadden,“ ging dr. Acton met zijn verhaal voort, „om geheel zeker te zijn, telegrafisch bij u aangevraagd, hoe de vork in den steel zat. U waart juist op reis en niet te vinden. Dat wij ons nog eenmaal met u in verbinding stelden, was natuurlijk alleen een voorzorgsmaatregel, want wij wisten reeds vooruit, dat u niet het minste vermoeden van de geheele manipulatie hadt.“

„Toen ons telegram als onbestelbaar terugkwam, twijfelden wij er geen oogenblik meer aan, dat wij het slachtoffer van een schandelijk bedrog zouden geworden zijn.“

„Wij hadden uw valschen afgezant verzocht, den anderen dag terug te komen, en intusschen de geheele geschiedenis aan een bekwaam detective in handen gegeven.“

„Deze volgde dan ook den persoon onopgemerkt van uit onze woning en ontdekte binnen korten tijd den eigenlijken bewerker van de geheele zaak.“

„En zoo kwam het aan het licht, dat niemand anders dan mr. Smith de drijfveer van de geheele zaak was.“

„Wat zegt u daarvan, mylord?“

„Ongelooflijk! Ongehoord!“ riep Raffles herhaalde malen uit.

„Dus zoo'n gevaarlijk sujet is die mr. Smith! En wat deedt u verder?“

„Niets! Wat zouden wij doen? Wij lieten de zaak rusten, hielden echter van dien tijd af aan een waakzaam oog op den Amerikaan. Dat heeft hij tot zijn geluk opgemerkt, want hij is sedert dien tijd heel tam geworden.“

„En zoodra wij de een of andere verkeerde handelwijze van hem opmerken, zullen wij hem zonder genade straffen. Wij hopen het dan gedaan te krijgen, dat hij den Engelschen grond niet meer zal durven betreden.“

„Goed zoo, waarde dokter. Dergelijke menschen moeten uit ons land geweerd worden, en hoe energieker men daarbij optreedt, des te eerder zal men succes hebben.“

Raffles haalde zijn sigarettenkoker uit den zak en stak langzaam een sigaret op, nadat hij er ook een aan dr. Acton en Brand gepresenteerd had. Toen zei hij:

„Zoo als ik u daar straks reeds vertelde, kom ik juist wegens dezen mr. Smith bij u. Ik was reeds van plan hem, wat men noemt, er eens schitterend in te laten vliegen en na alles wat ik nu van u gehoord heb, voel ik daartoe nog veel meer lust.“

„Ik wil dien hebzuchtigen schurk voorbeeldig straffen en hem tot spot van zijn vele tegenstanders maken, zoodat hij het van zelf voor een poos zal nalaten, de Engelsche kunstverkoopingen te bezoeken.“

„Voor dit doel heb ik voor ongeveer een week de groote Chineesche vaas noodig, die zich bij de verzameling van mr. George Halting bevindt, en die hij destijds met vele andere kunstvoorwerpen van mij gekregen heeft.“

„Daar de aflevering der gansche nalatenschap van onzen overleden vriend aan het Britsche Museum nog niet heeft plaats gehad zoo als u mij daar straks verteldet, mijn waarde dokter, kan dit zonder bezwaar geschieden. Ik hoop, dat ge van uw kant daartegen geen bezwaar hebt.“

Dr. Acton schudde ontkennend het hoofd.

„Ik heb er niets op tegen,“ zei hij met na-

druk „ik ben integendeel zeer blij, dat ik daartoe mijn medewerking kan verleenen.”

„Ik dank u zeer,” antwoordde Raffles daarop en reikte den dokter de hand. „Dat kan een leuke geschiedenis worden. Hoor maar eens wat ik van plan ben.

„Ik bied mr. Smith onder het een of ander voorwendsel de vaas te koop aan; natuurlijk moet hij daarvoor een enormen prijs betalen.

„Doch zooals ik hem ken, zal hij, ondanks zijn gierigheid geen oogenblik aarzelen, om het kostbare stuk in zijn bezit te krijgen.

„Wanneer wij het over den koop eens geworden zijn, laat ik een andere vaas, die niets waard is, voor echt doorgaan en houd de echte in mijn handen; wanneer Smith later te Chicago zijn gekochten schat bekijkt, valt hij van schrik over de teleurstelling natuurlijk omver. Intusschen zal hij zich er wel voor wachten, de zaak ruchtbaar te maken.

„Ten eerste stelt hij zich aan het gevaar bloot, dat hij in verdenking kon komen, uit de nalatenschap van mr. George Halting het stuk van groote waarde te hebben ontvreemd, of ten tweede zou het juichen van zijn vijanden ontzaglijk zijn, wanneer zij vernamen, dat deze geslepen oude kunstkenner er door een looze truc was ingevlogen.”

„Waarachtig!” riep dr. Acton verheugd uit,

„dat is een prachtig plan, mylord, om den ouden vrek voor een tijdlang het bezoek aan Engeland onmogelijk te maken.

„Waarheen verkiest u dat de vaas wordt gebracht?”

„Wanneer het u geen moeite veroorzaakt, nemen wij haar dadelijk mede.”

En zich tot zijn vriend wendend, zei de Groote Onbekende:

„Charly, jij haalt ons wel even een auto?”

Brand verdween, en toen hij na eenige minuten weer kwam aanrijden, had Raffles met behulp van den dokter de vaas in een niet al te groote kist gepakt.

Deze kist droeg de chauffeur naar de auto. Raffles en Brand volgden hem, nadat zij met een handdruk van dr. Acton afscheid hadden genomen.

De kist werd voorzichtig achter in de auto geplaatst. Brand ging er tegenover zitten. Raffles gaf den chauffeur bevel om naar het Savoy hotel te rijden en ging naast Brand zitten.

Na een kwartier hadden zij hun doel bereikt.

De chauffeur kreeg zijn geld, en Raffles betrok met Brand twee prettig gemeubelde kamers op de eerste étage, die op het Victoria Embankment uitzagen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het aanbod.

Den volgenden morgen na de lunch ging Raffles naar zijn Londensche villa, gelegen aan Park Road.

Brand bleef in het hotel, om op zijn terugkomst te wachten.

Doch er verlieden twee uren, zonder dat lord Lister zich liet zien.

Plotseling werd de deur geopend, en Brand was ten hoogste verwonderd, een vreemdeling de kamer te zien binnentreden, zonder dat de

onbekende persoon een woord te zijner verontschuldiging sprak.

De vreemdeling scheen ook van zijn aanwezigheid in het geheel geen notitie te nemen, want hij ging zonder verder een woord te spreken, naar de aangrenzende slaapkamer der beide vrienden en begaf zich naar de washtafel met de blijkbare bedoeling daarvan gebruik te maken.

Brand, die in het eerste oogenblik geen

woord kon zeggen en iedere beweging van den man met inspanning volgde, greep onwillekeurig naar de revolver in zijn zak.

Zijn vingers omvatten de kolf van het wapen, waarna hij naar den indringer toe ging en hem aldus aansprak:

„Mijnheer, ik begrijp niet wat u bezielt, om in een vreemde woning binnen te dringen en vindt het zelfs meer dan brutaal, dat u niet eens een enkel woord ter verontschuldiging spreekt. En bovendien gaat ge stilletjes uw gang, alsof ik er niet was. Dat is óf een ongehoorde brutaliteit, óf een vergissing!”

„Wat heeft dit te beteekenen?” ging hij opgewonden voort, daar de vreemdeling nog altijd geen aanstalten maakte, om zijn indringen te verklaren.

„Ik verzoek u, onmiddellijk mijn kamer te verlaten.”

Bij deze woorden ging hij dreigend naar den onbekende toe en was juist van plan, met de rechterhand de revolver uit zijn zak te halen, toen de vreemdeling, die deze beweging gezien had, in een spottend lachen uitbrak.

Brand bemerkte nu, dat hij een groote domheid had willen begaan, want de breedgeschouderde heer met grijzen baard en een bril op het roode gelaat, was niemand anders dan lord Edward Lister alias John Raffles.

„Ben je dol geworden, Charly?!” riep de Groote Onbekende nog altijd lachende en zette de handen in de zijde.

„Dat je onschuldige, fatsoenlijke lieden in hun eigen huis overvalt, had ik van jou waarlijk niet gedacht!”

„Maar wie kan dat weten, Edward!” riep Brand nog altijd verwonderd, terwijl hij Raffles opmerkzaam van boven tot onder bekeek, „dat jij je achter dit uitstekende masker verborgt! Je bent daar in het geheel niet in te herkennen! De vermomming is zóó gemaakt, dat zelfs hoofd-inspecteur Baxter je nimmer daarachter zou vermoeden.”

„Dat verheugt mij te vernemen, Charly. Dan zal de truc ook zeker gelukken. Denk toch eens, my boy, wat een gezicht mr. Smith zal opzetten, wanneer hij daarginds in zijn paleis de kist met de kostbare vaas zal openmaken en daarin een waardeloos voorwerp zal vinden.

Wacht eens — wacht — eens —” riep hij nadenkend uit en stak een sigaret op.

„Ja — zoo gaat het; het zal reusachtig worden. En wanneer de Londenaars het vernemen, zullen zij reden hebben om eens hartelijk te lachen.”

„Ben je van plan, den Amerikaan nu reeds te bezoeken, Edward?” vroeg Brand.

„Natuurlijk, mijn jongen! Let eens op, dat wordt een leuke mop!

„Ik rijd nu naar zijn huis en probeer met hem in relatie te treden. Mijn nieuwen naam weet je, Van Bloemen uit Amsterdam, kunst- en antiquiteiten-handelaar.

„Je verlaat gedurende mijn afwezigheid het huis niet en bewaakt de kist met den buitengewoon waardevollen inhoud in de slaapkamer, als je oogappel.

„Ik zal in elk geval binnen twee of drie uur terug zijn.

„Tot zoolang, beste Charly, adieu! En, zooals gezegd, pas goed op de kist.”

„Adieu, Edward! Ik zal zorgvuldig oppassen en de kamer niet verlaten.”

Na deze woorden verwijderde Raffles zich, stapte op den eerstvolgenden hoek in een auto en reed naar het huis van den Amerikaan, wiens adres hij van dr. Acton te weten was gekomen.

Het lag niet in het voornamen stadsdeelte der Engelsche aristocratie, doch ver buiten, in een der vele voorsteden, in een nauwe, onvriendelijke en doodlopende straat.

Het was vroeger een koffiehuis geweest, maar de eigenaar had het destijds niet kunnen bolwerken en uit vrees voor een bankroet moesten verkoopen. Het was tegen een belachelijken prijs van de hand gedaan en Smith, die het toevallig te weten was gekomen, had niet gearzeld van de geboden gelegenheid om goedkoop aan een huis te komen, gebruik te maken.

Smith woonde daar reeds sedert jaren.

Telkens wanneer hij naar Londen kwam, stapte hij daar af. En daar hij tegenover vreemden zeer wantrouwend en terughoudend was, en geheel voor zich alleen wilde wonen, had hij na veel strijd er toe besloten, het geheele huis te verbouwen en naar zijn inzichten in te richten, zoodat hij hier ongestoord met zijn eenigen vriend kon wonen, een ouden vrijgezel, die tegelijkertijd den dienst als secretaris voor hem waarnam.

Het was een smal, grijs gebouw, van slechts

één verdieping, en weinig kamers. Gelijkvloers, naast de voordeur, woonde een oud, kinderloos echtpaar, de bewaker van het huis. Daarnaast waren drie kleine kamers en een keuken, waar Smith met zijn vriend woonde.

Op de binnenplaats was een soort schuur, die vroeger waarschijnlijk als stal had dienst gedaan.

Smith had de zijmuren laten wegbreken en massieve muren, zonder deur of vensterramen laten opbouwen.

Slechts door het midden van het dak kon door een getralied luik licht en lucht in dit kelderachtige gedeelte binnendringen.

Wanneer men naar het inwendige van het gewelf wilde gaan, dan moest men door de woning van het oude echtpaar een steenen trap afgaan, die tevens dienst deed als toegang tot de schuur en die voorzien was van een sterke, ijzeren deur.

In deze loods bevonden zich de kunstschaten, die Smith opkocht op zijn reizen door Europa en zoo lang bewaarde totdat ze onder zijn toezicht op een der groote stoomschepen geladen en tegelijk met hem over den Atlantischen Oceaan vervoerd konden worden, ten einde dan nog eens overgeladen te worden en naar hun bestemmingsplaats Chicago gebracht, waar zij in het paleis van den Amerikaanschen gierigaard naast de andere kunstschaten geplaatst werden.

Het was Raffles bekend geworden, dat Smith bijna nooit anders uitging dan naar de groote verkooping.

Daarom dacht hij hem ook heden thuis te treffen.

Uit zuinigheid liet Smith zich door een restauranthouder zijn spijzen toebereiden, en had zeker nog nooit, hoe dikwijls hij ook te Londen geweest was, in een der groote hotels gegeten.

Na verloop van een goed half uur kwam Raffles in de nabijheid van het grijze huis.

Hij liet zijn taxi op den hoek van de straat stilsthouden, stapte uit en betaalde.

Daarna ging hij te voet tot aan het huis.

Hij probeerde of de deur open was, maar toen hij die gesloten vond, belde hij aan.

Het geluid der bel werd binnen vernomen; maar er verliep geruime tijd, voordat iemand zich hooren liet.

Eindelijk werd heel voorzichtig en zachtjes

een venstertje geopend, waaruit een stokoud mannetje keek, die met heesche stem vroeg, wat Raffles verlangde.

De Groote Onbekende moest onwillekeurig lachen, toen hij den bewaarder der schatten van den Amerikaan zag.

Hij nam beleefd zijn hoed af en vroeg met een verdraaide stem, of mr. Smith of zijn secretaris thuis waren.

Verwonderd en bevreesd keek de huisbewaarder hem aan, want het was nog nooit gebeurd, dat iemand naar mr. Smith gevraagd had, zoolang hij in dit huis woonde.

Toen hij van zijn verwondering bekomen was, dacht hij er een oogenblik over na, wat hij doen moest.

Daarna verdween hij van het venstertje dat hij weer zorgvuldig sloot.

Raffles vermoedde, dat hij naar Smith was gegaan om dezen van zijn komst kennis te geven.

Hij had zich daarin ook niet vergist, want het duurde niet lang of wederom werd het venstertje geopend, waarvoor zich thans het hoekige gelaat met de witte bakkebaardjes van den millionnaire vertoonde.

Kort daarop verscheen ook de oude man weer voor het venstertje opende het opnieuw en vroeg den naam van den bezoeker.

Den Grooten Onbekende kwam dit vreemd voor, doch hij liet dit niet blijken.

Hij deed, alsof hij den Amerikaan, wiens zwarte oogen wantrouwend en loerend op hem gericht waren, niet zag en reikte den oude zijn visitekaartje, die het met bevende handen aannam.

Op hetzelfde oogenblik verdween hij weer.

Er verliepen eenige oogenblikken, maar eindelijk hoorde Raffles, die reeds ongeduldig geworden was, voetstappen in de gang.

Er werd een sleutel in het slot van de deur gestoken, hij werd twee keer omgedraaid, de deur ging open en Raffles stapte naar binnen.

De deur werd dadelijk weer achter hem gesloten.

In het huis heerschte een bijna ondoordringbare duisternis en de atmosfeer was er zoo benauwd, dat Raffles dacht te zullen stikken.

Hij stak een lucifer aan en keek rond.

Nu zag hij een groot, vuil vertrek, de zogenoemde hall: de deur was van matglas en

alles was zóó vuil, dat bijna ieder voorwerp onkenbaar was.

De vloer was van cement en daar er op verscheidene plaatsen gaten waren, was het voor ieder vreemdeling gevaarlijk, er over te loopen.

Toen Raffles bij het licht van zijn lucifer alles eenigszins opgenomen had, keek hij naar zijn begeleider en bemerkte dat deze zich nog bij de straatdeur bevond en er mede bezig was om deze, nadat hij ze goed gesloten had, ook nog van grendels te voorzien.

Men kon opmerken, dat dit den kleinen, zwakken man moeilijk viel en toen Raffles naar hem toe ging om te zien, wat hij deed, bood hij aan, hem daarmede te helpen.

„Maar goede man, wat doet ge daar toch?” ontsnapte het aan Raffles' lippen. „Gij barrikadeert het huis, alsof ge een bende Indianen moest afweren. Of zijt ge bang voor dieven en inbrekers?”

De oude schrok bij deze woorden en keek Raffles hulpeloos aan.

„Ja, waarlijk, mijnheer! O, u weet niet wat 'n angst ik daarover uit sta. Ik kan er 's nachts niet van slapen!”

„Marie!” riep hij in de duisternis, „Marie! hoor je dan niets?”

Hij beefde zóó erg, dat hij zich aan den muur moest vasthouden, om niet te vallen.

Met moeite sleepte hij zich naar de trap, waarbij Raffles hem moest ondersteunen.

Op eens drong er een lichtstraal tot hem door; Marie, de vrouw des huizes, kwam met een petroleumlamp in de hand de trap op.

Zij had blijkbaar de woorden van haar man niet verstaan en was alleen met de lamp gekomen om den vreemdeling bij te lichten.

In het woonvertrek van het echtpaar, waarin allerlei oude meubelen stonden, viel de man op een kanapee neer.

Onder luid gesteun vertelde hij nu aan zijn vrouw, dat mijnheer de bezoeker, — hier wees hij op Raffles, — „ook reeds gezegd had, dat hij wel last zou krijgen van dieven en inbrekers, zoodat er dus andere middelen moesten worden beraamd voor hun veiligheid.”

Raffles deed vergeefsche moeite om den man dit uit het hoofd te praten.

Hij was zóó vast overtuigd van hetgeen hij zoo juist verteld had, dat de Groote Onbekende er eindelijk wel van moest afzien, om

den grijsaard tot andere gedachten te brengen.

Raffles begreep tot zijn grooten spijt, dat het hoofd van den ouden man op hof was gebracht door allerlei dwaze griezilverhalen en dat reeds een enkel woord daarover voldoende was, hem in angst en schrik te brengen.

Toen Raffles geen kans zag om den ouden man van zijn dwaalbegrippen af te brengen, keerde hij zich om en liep langzaam de trap op.

Daar hij vergeten had zijn electriche zaklantaarn bij zich te steken, moest hij zich van verscheidene lucifers bedienen, omdat er ook hier geen lichtstraaltje te zien was; zoodoende voorkwam hij het gevaar om naar beneden te vallen.

De treden van de trap waren versleten en het kwam Raffles bijna voor, dat zij bij iedere trede konden afbreken.

Hij kwam onder anderen langs een venster, waarin slechts een klein glas was, dat beplakt scheen met een stuk grijs pakpapier.

In dit papier was een klein gaatje en Raffles keek er door.

Het zag uit op een binnenplaats.

De ooggen van lord Lister waren spoedig aan het schemerlicht gewend geraakt en hij bemerkte in den hoek van de binnenplaats het gebouw zonder deur of venster.

Juist wilde hij het papier van het venster afscheuren, toen er een deur geopend werd en er iemand naar beneden ging.

Hij ging snel van het venster weg, stak op nieuw een lucifer aan en liep de trap op.

Daar ontmoette hij iemand met een lantaarn in de hand.

De Groote Onbekende kon het gelaat van den hem tegemoetkomende echter niet zien.

Thans bevonden de beiden zich tegenover elkaar en Raffles begreep, dat het Smith moest zijn, die voor hem stond.

Deze keek verwonderd naar den indringer en wachtte er op, tot dat deze hem zou aanspreken.

„Donder en duivel! men breekt hier hals en beenen!” mopperde Raffles hard op.

Hij had de woorden duidelijk genoeg uitgesproken, zoodat Smith ze hooren kon.

Nu sprak lord Lister er zijn verwondering over uit, dat de Amerikaan plotseling voor hem stond.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer!” zei hij.

„Kunt u mij misschien zeggen, waar in dit vuile, vervloekte huis de rijke Amerikaan, mr. Nicolaas Smith, uit Chicago woont?

„Ik kon het bijna niet gelooven, toen ik het huis in de verte zag; maar het vriendelijke, oude echtpaar, hier beneden, zei mij, dat mr. Smith hier woont, zoodat ik het gewaagd heb, dit roovershol binnen te dringen.

„Ik wou dat ik er maar weer uit was, want binnen een half uur wordt men hier ziek.

„Ik kan mij waarlijk niet voorstellen, dat hier een millionnair kan wonen, die aan alle gemakzucht der Amerikanen gewoon is. Ik kan dit nog minder gelooven, omdat de man, dien ik dringend spreken moet, zeer kunstlievend is en groote bekendheid geniet op het gebied der kunst.”

Smith had deze woorden, die Raffles vlug gesproken had, met de grootste verwondering aangehoord.

Thans keerde hij zich om, hield de lantaarn in de hoogte, zoodat het volle licht op Raffles viel en zei, terwijl hij langzaam weer de trappen wilde opklimmen:

„Veroorloof mij u naar mr. Smith uit Chicago te brengen.”

„Dat vind ik zeer vriendelijk van u, mijnheer!” antwoordde de Groote Onbekende en volgde zijn begeleider.

Zij bleven voor een deur staan, die er tamelijk gehavend en verveloos uitzag, en nadat de Amerikaan deze met een sleutel geopend had, traden beiden in een vertrek met lage zoldering waarvan de meubels er bijna armoedig uitzagen.

Bij het venster, aan de rechterzijde, stond een kleine, oude schrijftafel en aan de rechterzijde daarvan een stoel.

Dan kwam een deur, die naar een zijvertrek leidde; hier stond weer een stoel en in den hoek een ijzeren kachel.

Tegenover de schrijftafel stond een divan waarover een gekleurde deken hing, waarvan de oorspronkelijke kleur niet meer was te herkennen.

Aan de linkerzijde was een deur en daartegenover zag men alleen een oude, wormstekige kast.

Dat was het vertrek, waarin de dollarko-

ning mr. Smith werkte; de man, die een vermogen van 80 millioen dollar bezat.

Bij het binnenkomen in dit vertrek stak een oude man met gladgeschoren gelaat, die als bediende gekleed was, zijn hoofd door de deur en vroeg:

„Mr. Smith, heeft u mij geroepen?”

Toen deze den vreemdeling zag, sperde hij verwonderd den mond wijd open en keek Raffles verschrikt aan.

Daarna verdween hij snel door de deur, die hij dicht trok.

Maar Smith liep hem na en trok hem in de kamer terug; de man bleef zwijgend bij de deur staan en beantwoordde den groet van Raffles met een buiging.

Lord Lister wendde zich hierop tot den Amerikaan en zeide:

„Zoo als ik zoo even hoorde, zijt gij zelf mr. Smith.”

„Wel zeker! Mijn naam is Nicolaas Smith, uit Chicago!” antwoordde de millionnair. „Wat voert u tot mij? en waarmede kan ik u van dienst zijn?”

De Amerikaan probeerde tevergeefs om de verlegenheid te verbergen, die zich van hem had meester gemaakt.

„Dan vraag ik excuus!” antwoordde Raffles en reikte mr. Smith de hand, omdat hij hem vóór alles in een goed humeur wilde houden, en hij voegde er bij:

„Dan hebben de goede menschen in dit huis toch gelijk gehad, toen zij beweerden, dat u van eenzaamheid en eenvoudigheid houdt, mr. Smith!

„Ik wilde het eerst niet gelooven, maar nu ben ik overtuigd. Mijn naam is Louis Bloemen. Ik ben verzamelaar van en handelaar in antiquiteiten en woon te Amsterdam.”

„Dat is mij zeer aangenaam! Zeer aangenaam, mijnheer! Dat doet mij genoegen”, prevelde Smith.

„Ik ben express uit Amsterdam gekomen, toen ik hoorde, dat u hier woont, om aan de verkooping bij Christie deel te nemen,” ging Raffles voort. „Terwijl ik u bij naam reeds lang ken, maar nog nooit het genoegen had, u persoonlijk te spreken en daar bovendien mijn tijd zeer beperkt is, heb ik u opgezocht.

Het betreft natuurlijk een zaak van het grootste gewicht."

„Dat is zeer vleidend voor mij, mijn waarde heer Bloemen. Waarlijk zeer vleidend. Hebt u mijn raad noodig? Zoekt u iets, waarde heer?"

„Noch het een, noch het ander, mr. Smith. Maar ik ben gekomen om u iets heel zeldzaams aan te bieden. Natuurlijk om aan u te verkopen!" voegde Raffles er bij, toen de Amerikaan het gelaat begon te vertrekken en tevens een afwijzende handbeweging maakte.

„Maar ga toch zitten! Neem plaats op dezen stoel!" zei Smith.

Raffles betastte den stoel eerst met zijn handen, alsof hij zich van de stevigheid wilde overtuigen.

„Ik dank u", antwoordde hij en nam plaats.

De millionaire ging eveneens zitten en de bediende bleef wachtend bij de deur staan.

Raffles, die niet in tegenwoordigheid van den bediende wilde spreken, zei:

„Het is een zeer delicate zaak, waarover ik het wilde hebben; ik weet niet — — ik weet niet — —"

„O," viel de Amerikaan hem in de rede. „Spreek gerust. James is mijn vriend en zwijgt als het graf. Niet waar, James?"

De bediende boog en keek zijn meester dankbaar aan.

„Ja, ja", ging mr. Smith voort, „u zult zelf wel weten, hoe weinig ware vriendschap er op aarde bestaat. James heb ik duizendmaal op de proef gesteld. Spreek dus maar gerust."

Raffles zweeg nog een oogenblik, om den millionaire nieuwsgierig te maken.

Eindelijk begon hij aarzelend:

„Ik heb u zoo even reeds gezegd, dat uw naam, mr. Smith, bekend staat voor dien van een der eerste en ijverigste verzamelaars van kunstvoorwerpen en antiquiteiten.

„Ik zelve moet mij altijd tevreden stellen, daar ik slechts over weinig middelen kan beschikken, met copieën of reproducties van voorwerpen van waarde, ten einde mijn zucht tot verzamelen tevreden te stellen.

„Daar ik weet, dat u, mr. Smith, de meest volmaakte verzameling bezit, die er op de wereld bestaat, wend ik mij het eerste tot u, met

de veronderstelling, dat u mijn mededeelingen naar waarde zult weten te schatten."

„Gij brengt mij waarlijk in spanning, mijnheer", zei de millionaire tot zijn bezoeker.

„Uw verrassing zal inderdaad zeer groot zijn, luister dus," ging Raffles voort.

„Ik heb namelijk een groote ontdekking, tevens een groote uitvinding gedaan."

„Zoo, — en dat is —?" vroeg mr. Smith, die zijn nieuwsgierigheid nauwelijks meer kon bedwingen.

„Nu — luister naar hetgeen ik u vertellen zal. Ik heb een zeer — zeer kostbare uitvinding gedaan", ging lord Lister voort, terwijl het vuur in zijn oogen fonkelde. „Wat zoudt ge doen als ik heden bij u kwam en u een grooten schat voor de voeten kon leggen, wat zoudt u dan doen?"

„Dan — dan — dan — maar spreek dan toch, mijnheer Bloemen!"

„Welnu. Ik zal kort zijn. Ik ben sedert eenige dagen in het bezit van de kostbaarste Chineseesche vaas, die er bestaat!

„Ik wil u vooraf zeggen, dat er nog een tweede exemplaar van bestaat.

„Maar deze twee zijn de eenige, die er bestaan."

De Amerikaan begon te beven en zijn handen tastten naar iets, om zich aan vast te houden.

„Wat —? Hoe? — U hebt toch niet — U bent toch niet. Neen! Neen! — U bent op een dwaalspoor. Men heeft u om den tuin geleid."

„Dat heb ik eerst ook gedacht!" antwoordde Raffles langzaam. „Maar ik heb honderd onomstootelijke bewijzen, dat dit niet het geval is.

„Ik weet wat u zeggen wilt", ging hij verder, toen hij zag, dat de millionaire hem in de rede wilde vallen. „Uw redeneeringen veranderen er niets aan.

„De vaas is echt, want zij komt uit het Keizerlijk Paleis te Peking."

Smith keek zijn gast sprakeloos aan.

Zou het mogelijk, zou het waar zijn, wat de man beweerde?

Langzaam stond hij op, liep met wankelende schreden eenige malen het vertrek op en

neer, bleef eindelijk voor Raffles staan en begon daarna weer heen en weer te loopen.

Hij schudde daarbij verscheidene malen het hoofd.

Raffles liet hem stil begaan.

Hij begreep, dat de Amerikaan hem na de eerste verrassing met vragen bestormen zou.

„Wilt u het zien, mr. Smith? Ik heb het meesterstuk hier!”

„Waar? — Ja, laat mij het zien!”

Smith was plotseling blijven staan en wendde zijn gelaat naar Raffles.

Daarna keek hij zoekend het vertrek rond.

„Neen! zoo niet!” zei Raffles glimlachend, toen hij den millionair zoo zag rondloopen.

„Dat zou te veel gewaagd zijn.

„Maar als gij zoo goed wilt zijn, mr. Smith, kom dan in mijn hotel, daar zal ik u het kleinood toonen. Kom, ga maar meteen mee!”

De gierigaard greep de beide handen van Raffles en drukte ze krampachtig.

Daarna hielp James hem zijn overjas aantrekken en eenige minuten later verlieten beide mannen het huis.

Nadat zij de nauwe straat achter den rug hadden, riep Raffles een auto aan, die juist voorbij reed en stapte daar met den Amerikaan in.

Gedurende den rit vertelde hij hem in korte woorden, hoe hij in het bezit van de vaas was gekomen.

„Eenige maanden geleden was een matroos,” zoo vertelde hij, „die vroeger in Engeland thuis hoorde, bij hem in Amsterdam geweest en had hem de vaas te koop aangeboden. Hij had dadelijk gezien, dat het stuk een kolossale waarde vertegenwoordigde, waarvan de verkooper natuurlijk niet het geringste vermoeden had.

Toen hij naar de herkomst van het voorwerp vroeg, maakte de man eerst allerlei uitvluchten. Doch toen Bloemen hem stilzwijgendheid had beloofd en hem 5000 francs voor de vaas bood onder voorwaarde dat hij precies zou vertellen, waar het stuk vandaan kwam, vertelde de matroos het volgende:

„In het jaar 1900, toen in China en voor-

namelijk in Peking de bokkersopstand uitbrak, had hij den oorlog, die daarop volgde, meege maakt.

De keizerlijke familie was gevlucht en naar het midden van het land gegaan.

Toen Peking veroverd was, en de bondgenooten de stad waren ingetrokken, werd ook het Keizerlijke paleis in de Verboden Stad bezocht, en toen was hem de bijzonder mooie, gekleurde vaas in het oog gevallen.

Daarbij was hij ook op den inval gekomen, zijn verloofde een gedachtenis uit het verre China mee te brengen en op een gunstig oogenblik had hij zich de vaas toegeëigend.

Hij gaf haar aan een goeden vriend en landsman, die te Peking in betrekking was, en deze zond haar, in een kist verpakt, naar zijn geboorteplaats aan zijn ouders.

Toen zijn dienstdag om was en hij naar Engeland terugkeerde, vond hij nog wel de vaas; zijn bruid had echter niet op hem gewacht, doch was met een ander getrouwd.

Nu bleef de vaas langen tijd onopgemerkt bij zijn ouders staan, totdat de matroos een ander meisje leerde kennen, met wie hij nu wilde trouwen, en die hem aanraadde, wanneer hij haar van de vaas sprak, deze te verkoopen, opdat zij van de opbrengst een huishouden konden oprichten.

De man had het niet durven wagen, de vaas in Engeland aan te bieden, daarom was hij naar Holland gegaan, en door een gelukkig toeval was hij het eerst bij den heer Bloemen terecht gekomen.

„Op deze manier is het kostbare stuk in mijn handen geraakt”, besloot Raffles zijn verhaal.

Mr. Smith had hem eerst laten uitpraten.

Nu haalde hij diep adem en keek peinzend voor zich heen.

„Ik heb, toen ik de ontzaglijke waarde van de vaas taxeerde”, ging lord Lister voort, „als goed handelsman den voormaligen matroos natuurlijk geen woord daarvan gezegd.

„Eerst aarzelend, om hem niet wantrouwend te maken, betaalde ik hem de overeengekomen

som en gaf hem bovendien nog 500 francs, als een huwelijksgift voor de gelukkige bruid, die uitgelaten van vreugde was.

„Zodoende ben ik dus momenteel de gelukkige eigenaar van een kunstvoorwerp, waarvan slechts nog een tweede exemplaar op de geheele wereld bestaat.

„En dat wil, omdat het porselein is, buitengewoon veel zeggen”.

„Ja —a!” steunde mr. Smith, „dat wil inderdaad veel zeggen!”

„Het andere exemplaar” — begon Raffles weer met luider stemme, toen hij de uitwerking van zijn woorden zag, „zal nu echter voor iedere particuliere verzameling verloren zijn.

„U weet, mr. Smith, dat mr. George Halting eenige dagen geleden overleden is en zijn verzameling bij testament aan het Britsche Museum heeft vermaakt. Ik ben met zijn vriend en raadgever dr. Robert Acton, met wien ik eenige jaren in Cambridge gestudeerd heb, zeer bevriend.

„Heden heb ik hem bezocht en hij heeft mij de verzameling van den ontslapene getoond. Ik zeg u, mr. Smith, wat men daar te zien krijgt, vergeet men zijn gansche leven niet meer. Het eene stuk is al kostbaarder dan het andere.

„De kroon van de verzameling vormt natuurlijk de Chineesche vaas. Zoo als u zich wel zult herinneren, kocht mr. Halting dit stuk jaren geleden van een Engelschen lord.

„Hij schepte er een bijzonder genoeg in, de vaas aan ieder van zijn intieme bezoekers te laten zien.

„Ik heb ze heden, om den laatsten twijfel aan de echtheid van het in mijn bezit zijnde stuk weg te vagen, beiden met elkander vergeleken. Zij gelijken precies op elkander, zoodat men zich altijd weer over de kunst van de oude Chineezers moet verwonderen.

„Dat was voor mij het gelukkigste oogenblik van mijn leven.”

„Mr. Bloemen”, kwam het langzaam en sidderend van de lippen van den Amerikaan, die van opgewondenheid in de kussens achterover was gevallen, „mr. Bloemen, lieve beste, eenige vriend, kunt u mij dezen aanblik ook niet verschaffen? Slechts één maal! Eén enkele maal!”

Raffles schudde afwijzend het hoofd.

„Hoe zou ik dat kunnen, mr. Smith,” zei hij.

„Weet u, welke waanzinnige gedachte bij mij opkwam, toen ik de beide vazen voor mij had en ze lang vol bewondering beschouwde?

„Ik dacht in stilte, welk een onuitsprekelijk geluk het zou zijn wanneer iemand beide vazen zijn eigendom mocht noemen.

„Deze gedachte kan natuurlijk nimmer vervuld worden. Niettemin zou ik het toch beproeven, wanneer ik daartoe rijk genoeg was.

„Met geld kan men alles verkrijgen, mijn beste heer Smith; u zult dit zeker ook wel ondervonden hebben, nietwaar?”

De Amerikaan scheen deze woorden in het geheel niet gehoord te hebben. Hij zat als verlamd en zat in diep gepeins verzonken.

Raffles moest hem eerst aan zijn arm schudden, voordat hij weder tot zich zelf kwam, en daarna duurde het nog geruimen tijd, voordat hij spreken kon.

De auto hield stil.

De beide mannen stapten uit.

De millionaire was als versuft. Een grootsch denkbeeld hield hem ongetwijfeld bezig.

Het was niet moeilijk, hem te doorgronden.

Raffles had de menschen zorgvuldig bestudeerd en verstond de kunst in hun gelaat te lezen, als in een opengeslagen boek.

Daardoor stoorde hij Smith niet; hij nam zijn arm en bracht hem in de fraaie kamers, die hij betrokken had.

Hier eerst kwam de millionaire weer tot zich zelf.

De lusteloosheid, die hem beheerschte, maakte voor een koortsachtige opwinding plaats.

Hij bemerkte nauwelijks, dat het vertrek, waar zij nu binnentraden, bewoond was.

Charly Brand trok zich echter op een wenk van zijn vriend in den donkersten hoek terug.

Smith gunde zich nauwelijks den tijd, zijn overjas uit te trekken.

Met groote, haastige stappen liep hij het vertrek op en neer, bleef van tijd tot tijd staan, om Raffles aan te zien en begon dan weer opnieuw zijn rusteloze wandeling.

De Groote Onbekende had zich expres niet gehaast, met het uittrekken van zijn overjas.

Hij wilde de verwachting van den Amerikaan tot het uiterste spannen, om hem des te zekerder in zijn net te kunnen vangen.

Eindelijk droeg hij met behulp van Brand de kist met de vaas in het vertrek en langzaam

en voorzichtig werd het wonderwerk van oude Chineesche kunst van het omhulsel bevrijd.

Toen het eindelijk in haar geheele verrukkende schoonheid voor de oogen van den Amerikaan stond, haalde hij zich, op de teenen loopend, een stoel, nam daarop plaats, vouwde de handen en bekeek het kleinnood met de grootste aandacht.

Zoo zat hij wel een kwartier, zonder zich te verroeren en als in aanbidding verzonken.

Toen stond hij op en begon de vaas zorgvuldig te onderzoeken, totdat hij eindelijk na een kwartier naar Raffles ging, hem op den schouder klopte en van vreugde stralend uitriep:

„Zij is echt! Zij is inderdaad echt, mr. Bloemen!”

„Dat weet ik reeds sedert langen tijd, mijn waarde heer Smith,” gaf lord Lister lachend ten antwoord. „Daarover zijn wij het reeds lang eens!”

„Wat wilt ge er voor hebben?” vroeg de Amerikaan na een kleine pauze. „Wat wilt u er voor hebben? Want de vaas moet beslist mijn eigendom worden. Deze en...”

„Deze en —?” herhaalde Raffles langzaam, waarbij hij Charly Brand een veelbeteekenenden blik toewierp.

„Deze en de andere!” fluisterde mr. Smith den vermeenden kunsthandelaar zachtjes in het oor.

Raffles begon grinnekend te lachen, terwijl de millionnair hem strak aankeek; vervolgens zei de Groote Onbekende:

„Laat deze hoop maar gerust varen, waarde vriend. Want daar komt toch niets van. Alleen...”

„Wat dan, wat dan?”

„Niets! Ik vergiste mij! Doch laat mij nu eens hooren, wat u voor deze vaas wilt geven?”

De Amerikaan dacht eenige oogenblikken na.

Men kon het hem aanzien, hoe hij met een besluit streed.

„Duizend pond!” kwam het aarzelend van zijn lippen.

En weer begon Raffles te lachen, doch zóó hartelijk en aanhoudend, dat hij zich de zijden vasthield.

„Een leuke mop, mr. Smith. Inderdaad. Neen, mijn waarde heer, laat ons ieder woord verder sparen. En opdat u zich geen valsche

voorstellingen zult maken, kunt u hooren, hoe ik er over denk.

U betaalt mij, en wel in baar geld of met een chèque op een Bank hier ter plaatse 50,000 pond sterling.

„Wilt u of wilt u niet, mr. Smith?”

De Amerikaan zonk als vernietigd in den naastbijstaanden stoel en sloot de oogen.

Zijn gelaat had een lijkkleur, zijn op elkander geperste lippen trilden zenuwachtig.

Zoo verliepen er tien minuten.

Raffles bekommerde zich niet om hem.

Met een onverschilligheid, alsof het een eenvoudige zaak gold, pakte hij met behulp van Brand de kostbare vaas weer in en droeg de kist naar de slaapkamer.

Toen hij daaruit terugkeerde en mr. Smith nog altijd onbewegelijk zat, klopte hij hem op den schouder en sprak luid:

„Overleg het nog eens in kalmte, mr. Smith! Ik blijf nog bijna acht dagen hier en zal een mogelijken verkoop niet eerder afsluiten voordat u mij uw besluit hebt doen toekomen.

„Zend mij uw kamerdienaar James, beste vriend. Doch, zoo als gezegd, overleg tehuis nog eens de zaak in kalmte.

„De prijs staat vast!”

Smith stond langzaam op. Zijn gelaat was zeer veranderd. Het leek, alsof hij suf was.

Hij wist in het geheel niet, hoe hij op straat was gekomen.

Werktuigelijk liep hij voetje voor voetje.

Toen hij niet verder kon, riep hij een auto aan; dit was de eerste keer, dat hij zich zelf deze luxe permitteerde, gaf zijn adres op en stapte in.

Het baarde niet weinig opzien in de kleine, onaanzienlijke straat, toen de auto, die in deze buitenwijk als een soort wonderdier werd beschouwd, voor het grijze huis stilstond.

De vrouw van den huisbewaarder viel bijna in onmacht en de bediende James kon van opwinding geen woord uitbrengen.

De chauffeur moest Smith eerst uit zijn verdooving opwekken en daarna duurde het nog een poos, voordat deze begreep, waar hij zich bevond, en wat er met hem was voorgevallen.

Daarna stond hij met de hulp van James op en sleepte zich naar zijn kamer, waar hij op zijn bed neerviel, zonder een woord te zeggen.

De huisbewaarder sloot weer zorgvuldig de

deur en begaf zich naar boven in het vertrek van zijn meester, om naar diens toestand te zien.

Hier kwam James hem tegemoet.

Hij kende dit ziekteverschijnsel maar al te goed.

Doch zoo als nu, had hij het nog nimmer bij den millionair opgemerkt.

Smith leed namelijk telkenmale aan deze kwaal, wanneer er bij Christie een verkooping had plaats gehad, en hij later daarvan terugkeerde.

Deze toestand duurde al naar gelang de hevigheid van zijn lijden was en dat hing gewoonlijk van het bedrag af, dat de oude vrek op de verkoopdagen van zijn verzamelingen geofferd had.

En deze gemoedstoestand was voor James de beste thermometer betreffende den toestand van zijn meester.

Hij stelde dus den angstigen huisbewaarder over den toestand van den millionair gerust, doch kon niet nalaten er met een gewichtige gelaatsuitdrukking aan toe te voegen:

„Vijftigduizend pond, mijn waarde heer! Eerder meer dan minder! Ik ken dat!”

Het grijze mannetje keek den bediende verstuft aan, schudde zijn hoofd en ging langzaam en voorzichtig de trappen weer af, om met zijn wederhelft voor den zoo en zooveelsten keer uit te rekenen, wanneer nu toch werkelijk de dieven en inbrekers zouden komen, om de kostbare voorwerpen van den millionair, welke in de schuur op de binnenplaats waren opgestapeld, in het holst van den nacht weg te halen en tevens de bewoners van het huis den hals af te snijden.

James sloot de gangdeur, keek nog eens naar zijn meester, dien hij uitgekleeft had, en die nu rustig sliep; daarna legde hij zich op den divan, dekte zich toe en fluisterde nog voor hij insliep:

„Ik bereken, dat in drie dagen dat zaakje in orde is en onze verzameling weer 50,000 pond sterling in waarde gestegen is.”

Daarna hoorde men aan de regelmatige ademhaling, dat hij ook was ingeslapen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De eerste koop.

Er waren drie dagen verlopen.
Raffles had ze niet nutteloos laten voorbijgaan doch was ijverig bezig geweest.

Want hij wist reeds vooruit, wat hem deze

tijd of ten minste de volgende dagen zouden brengen.

Onmiddellijk nadat Smith hem verlaten had, was Raffles' plan gereed.

Hij keek den rijken Amerikaan, die als een geslagen hond heensloop, zegevierend na.

Daarna trad hij naar het venster, stak een sigaret op en blies den fijnen, blauwen rook peinzend voor zich uit.

In dergelijke oogenblikken waagde Brand het niet, hem te storen. Hij dacht er te vergeefs over na, welke bedoeling zijn vriend eigenlijk met dezen gierigaard en dollarkoning had.

Want dat hij voor een nagemaakte vaas zoo'n groote som zou uitgeven, kon hij niet gelooven.

Doch Raffles wist wat hij deed. Hij kende de menschen en tastte ieder in zijn zwakke zijde.

Buitendien had hij zich voorgenomen, den kunstvampier voor langen tijd van zijn roofzucht te genezen en lord Edward Lister, alias John Raffles, was de persoon, die met taaie, onbuigzame wilskracht en een bewonderenswaardig verstand zijn wil wist door te zetten.

Nu verwijderde hij zich van het venster en ging naar Charly toe, die hem met gespannen aandacht aankeek.

Hij begon luidkeels te lachen en gaf zijn getrouwen een vriendschappelijken ribbestoot.

Nu moest Charly ook lachen.

„Wat is er, Edward? Heb je een uitweg gevonden?”

„Natuurlijk, mijn zoon! Dat wordt een kostelijke grap. Nu zullen zij op Scotland Yard weder iets hebben om te lachen; om den tijd dood te slaan. Jammer, dat ik er niet bij kan zijn.”

„In Scotland Yard?” herhaalde Brand verwonderd.

„Ja zeker! Wij mogen onze vrienden toch niet vergeten. Nu zal Marholm weer een moeilijken strijd met zijn chef, hoofd-inspecteur Baxter hebben.”

„Je spreekt vandaag in raadselen, beste Edward. Vergeef mij, doch ik begrijp het niet. Eerst verkoop je aan mr. Smith een kostbare Chineesche vaas, die in het geheel niet van jou is, voor een fabelachtigen prijs, ofschoon

je mij van te voren gezegd hadt, dat je haar nimmer uit handen zoudt geven.

„En ik was er persoonlijk bij, dat je haar van dr. Acton voor een week geleend hebt.

„Dan maak je toespelingen, alsof je den half gekken Amerikaan nog een tweede dergelijk exemplaar kondt verkoopen, en nu haal je ook onzen zeer geëerden vriend, hoofd-inspecteur Baxter, in de zaak.

„Dat begrijp ik volstrekt niet, hoewel ik toch anders zoo dom niet ben.”

Vragend keek Charly Brand Raffles aan, die moeite had om niet in een schaterlach uit te barsten.

Toen zijn getrouwe secretaris zweeg, ging hij naar hem toe, legde hem, als om het gerust te stellen, de beide handen op de schouders, keek hem schalksch lachend in het gelaat en zei op vroolijken toon:

„De zaak is toch zeer eenvoudig, Charly! Er is niets eenvoudiger dan dit. Een kleinigheid!”

En daar Brand hem nog altijd ongerust aankeek, ging hij voort: „Let eens op!

„Wij verkoopen de vaas, die je zoo even gezien hebt, in het geheel driemaal. En weliswaar tweemaal aan mr. Smith, eenmaal aan het Britsch museum, en het origineel geven wij aan dr. Acton terug. Ben je nu tevreden?”

„Ik ben nu nog even wijs als zoeven, Edward. Wij hebben immers slechts één enkel exemplaar, dat wij toch niet aan vier verschillende adressen kunnen afleveren!”

„Zeker! Zeker, Charly!” antwoordde Raffles lachend.

Brand trok meewarig de schouders op en zei toen onderworpen:

„Ik zal het afwachten! Ik weet echter niet, en kan mij ook niet voorstellen, hoe je dit kunststuk zult klaar spelen!”

„Laat het maar aan mij over,” zei Raffles. „Ik kan je natuurlijk niet precies vertellen hoe het verloop van de zaak zal zijn, maar ik heb mijn plan wel in groote trekken in het hoofd. Het zal natuurlijk van verschillende omstandigheden afhangen, hoe het zal loopen.”

„Bezorg mij voor alles nog drie zulke kisten, zooals die is, waarin de vaas bevindt. Je begrijpt mij, hè? Zij moeten precies zoo lang, hoog en breed zijn. Iedere timmerman maakt die in één dag gereed. Buitendien heb ik noodig.... een.... twee.... drie.... in het geheel negen groote keisteenen. Begrepen?”

„Allright!” klonk Charly's stem uit de slaapkamer, waar hij reeds bezig was de juiste maat der kist te nemen.

Vervolgens ging hij de straat op om een timmerman te zoeken, die tegelijkertijd de gewenschte negen steenen en des avonds de drie bestelde kisten zou afleveren.

Toen de secretaris van Raffles terugkwam en de kamer binnentrad, schrok hij hevig. Hij dacht te droomen en kneep zich in den arm, om er zich van te overtuigen, dat hij goed wakker was.

Maar de pijn, die het kniïven in zijn arm hem veroorzaakt had, bracht hem tot de overtuiging, dat het werkelijkheid was, hetgeen hij zag.

In het woonvertrek der beide vrienden werd dezelfde scene afgespeeld als drie dagen geleden.

Mr. Smith zat weer voor de Chineesche vaas en bekeek die als iemand, die versuft is; Raffles zat in zijn nabijheid en hield den Amerikaan voortdurend in het oog.

Brand durfde nauwelijks naderbij komen en toen hij dit eindelijk deed, bleven zijn oogen ook voortdurend op den millionair gevestigd.

Deze had de komst van Brand niet eens opgemerkt; hij stond plotseling op, haalde zijn portefeuille voor den dag en overhandigde met bevende hand aan Raffles een papier: een cheque op de Bank van Engeland, ten bedrage van 50,000 pond sterling = zes honderd duizend gulden.

Met een dankende hoofdbeweging nam Raffles de cheque aan.

Nadat hij deze nauwkeurig had gelezen, deed hij ze in zijn portefeuille en reikte Mr. Smith de hand.

„De zaak is afgedaan. Ik dank u.”

De Amerikaan streek met zijn hand over het kostbare voorwerp, alsof hij het wilde liefkozen, zette de vaas voorzichtig weer neer, ging een stap achteruit en toen weer naar voren, en kon niet genoeg naar het prachtige voorwerp kijken.

Hij vatte Raffles bij de hand en vroeg hem met bevende stem:

„En de andere....?”

De Groote Onbekende gaf fluisterend ten antwoord:

.... „Is voor den dubbelen prijs ter uwer beschikking, mr. Smith”.

Het was den gierigaard alsof hij een slag in het gezicht kreeg en het duurde lang, voordat hij van den schrik bekomen was. Raffles, die Brand bij zich geroepen had om hem te helpen, pakte de kostbare vaas weer in de kist.

Daarna ging lord Lister, nadat zijn secretaris met de vaas in de slaapkamer verdwenen was, voor den zuchtenden Amerikaan staan en zei tot hem:

„Ik heb de navolgende voorwaarden, mr. Smith!:

„De tweede vaas, dus het eenige exemplaar, dat er nu nog bestaat en dat nu naar het Britsch Museum, zal gezonden worden, kan voor 100,000 pond sterling in uw bezit overgaan.

„U begrijpt, dat het voor mij geen kleinigheid is, dat te bewerkstelligen. Er is voor mij zeer veel risico aan verbonden en dat moet natuurlijk betaald worden. Maar ik denk, dat de transactie mij de moeite loont en u het bedrag waard is.

„Binnen hoogstens twee dagen verwacht ik uw bericht; maar kom niet persoonlijk bij mij, mr. Smith; zend mij uw bediende.

„Vier-en-twintig uur later kan hij hier in dit vertrek de vaas in ontvangst nemen.

„Geef hem dus een volmacht mede en zorg er tevens voor, dat hij een cheque voor honderd duizend pond sterling mee brengt.

„De vaas wordt hier in zijn tegenwoordigheid in een gelijksoortige kist gepakt als de

eerste en beiden worden dan onmiddellijk naar een schip gebracht, dat binnen eenige dagen uit Londen vertrekt.

„Deze voorzorgsmaatregel wordt genomen om tweeërlei redenen:

„Ten eerste om geen vermoedens op u te vestigen en ten tweede, om bij een eventueele huiszoeking hier in dit hotel te voorkomen, dat de beide vazen gevonden worden.

„Ik verzoek u om uw zaken naar deze aanwijzingen te regelen.

„Er zal een storm van verontwaardiging losbreken onder de kunstkenneren in het kabinet van dr. Acton, wanneer het ontbreken van het kleinnood ontdekt en de zaak bekend wordt.

„Daarom moeten wij ons voor alle waarschijnlijkheden trachten te dekken. Dat is mijn laatste woord.

„Gij hebt alles in uw macht, mr. Smith.

„Doe dus zooals u het beste voorkomt!”

Na deze woorden ging Raffles naar het venster, stak een sigaret op en keek de straat in, zonder zich verder om den Amerikaan te bekommeren.

Toen de Groote Onbekende zich tien minuten later had omgedraaid, had mr. Smith, zonder een woord te zeggen, het vertrek verlaten.

Raffles verwijderde zich van het venster en wreef zich vergenoegd de handen.

Hij wilde Brand deelgenoot maken van zijn vreugde en riep: „Charly!”

En toen zijn secretaris niet dadelijk antwoordde, riep hij nog eens — maar nu luider: „Charly! Jongen! Jongen! kom toch eens even hier! wij hebben een prachtige zaak gedaan!”

Brand kwam nader.

„Ik zeg je, een prachtige zaak!” herhaalde Raffles. „Wij hebben nog nooit een week gehad, waarin wij 150,000 pond sterling verdienden. Dat is geen kleinigheid, Charly.

„Reken eens uit hoeveel arme menschen en noodlijdende gestichten wij daarmee voor goed uit den pekel kunnen helpen, terwijl er voor ons toch zeker nog een fijn reisje naar de Rivièra of iets dergelijks zal overschieten. Nu wat zeg je er van? Je staat er bij alsof je niet tot tien kunt tellen. Heb je soms je laatste oortje versnoept?”

Hoofdschuddend ging Brand op den stoel zitten, waarop nog even mr. Smith gezeten had en het wezenlooze gelaat, dat de goede jongen daarbij zette, was nog veel belachelijker dan de extase, waarin de gekke gierigaard zooeven geweest was.

Maar Raffles ging voor zijn secretaris staan, zette zijn handen in de zijde en lachte luidkeels.

„Laat dat ons eens iemand nadoen”, riep hij verscheidene keeren uit.

„Honderd-vijftig-duizend pond sterling, zonder er een vinger voor uit te steken!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Er op ingegaan.

Het vermoeden van den Grooten Onbekende, lord Edward Lister, alias John Raffles, werd nu ook weer bevestigd.

In het vroege morgenuur van den volgen-

den dag verscheen het gladgeschoren gezicht van den bediende James aan de deur.

Er werden niet veel formaliteiten in acht genomen.

James was goed op de hoogte gebracht.

Hij zei, dat zijn meester na rijp beraad besloten had, den koop aan te gaan en dat deze ook verder genoeg nam met de voorwaarden van mr. Bloemen.

De overgave van de vaas kon dus, zoo als afgesproken, den volgenden dag plaats hebben, wanneer mr. Bloemen namelijk in de gelegenheid was zijn belofte te houden.

Raffles gaf ten bediende ten antwoord, dat hij zijn meester mocht zeggen, dat hij morgenvoormiddag om tien uur de vazen kon laten afhalen.

Hij gaf hem een groet voor zijn meester mede, en voegde erbij, er van overtuigd te zijn dat mr. Smith nog lang aan den koop zou denken en er mee tevreden zou zijn.

De bediende ging daarna heen, zoodat de beide vrienden alleen bleven.

Raffles sloot de kamerdeur aan de binnenzijde af en begon daarna de drie, door Brand bestelde kisten met de negen zware steenen in de kamer te dragen.

Nadat dit gebeurd was, verdeelde Raffles de steenen naar evenredigheid in de kisten en wel zoodanig, dat hij in iedere kist drie der steenen legde, die hij vooraf zorgvuldig in houtwol, papier en zaklinnen wikkelde en daarna alle drie nog eens in een stuk ander linnen naaide.

Dit werk nam den geheelen voormiddag in beslag. Maar toen de beide vrienden daarna hun werk bekeken, waren zij er zeer mede tevreden.

De kisten werden zorgvuldig dichtgespijkerd, daarna verzegeld en eindelijk twee daarvan onder de groote breede ledikanten geschoven.

Daarmede waren de voorbereidingsmaatregelen van Raffles geëindigd. Hij wist, dat door deze geschiedenis zijn naam weer op aller lippen zou komen.

Met den klokslag van tien verscheen den anderen dag de bediende James.

Raffles keek hem aan, hij vreesde bijna, dat de millionnair nog in het laatste oogenblik spijt zou hebben gekregen. Doch dit was niet het geval.

James haalde uit zijn borstzak een gesloten couvert, dat hij den Grooten Onbekende met een diepe buiging overhandigde.

Lord Lister opende het en vond daarin een

cheque van 100,000 pond sterling, die behoorlijk ingevuld en ondertekend was.

Hij voegde die bij de andere cheque in zijn portefeuille.

Daarna droeg hij met behulp van zijn vriend de kist, waarin de kostbare Chineesche vaas lag, naar binnen.

Beide vrienden ont deden het kleinnood van zijn omhulsels en plaatsten het voor den bediende, die op het zien van het prachtige voorwerp een kreet van bewondering slaakte.

Nadat hij het een poos van alle kanten nauwkeurig had bekeken en daarbij teekenen van de hoogste goedkeuring gegeven had, werd de vaas voor zijn oogen weer zorgvuldig ingepakt en daarna door Raffles in een gelijksoortig stuk linnen genaaid, alsdat waarin hij den vorigen avond de steenen had gedaan.

De bediende volgde met de grootste opmerkzaamheid al zijn bewegingen.

Eindelijk was Raffles gereed; maar nu kwam het moeilijkste, namelijk: de kist voor de oogen van James te verruilen met een andere, waarin slechts drie steenen waren.

Een gelukkig toeval kwam den lord hierbij ter hulp.

Smith had zijn bediende nog een grooten koffer meegegeven, dien hij door een kruier in het hotel van Raffles had laten dragen.

De kruier wachtte beneden met zijn vracht.

James zag duidelijk, dat de Groote Onbekende de kist goed dichtspijkerde en verzegelde.

Brand zette de kist bij de beide anderen.

De bediende wendde zich nu tot Raffles en zei tot hem, dat zijn meester hem voorzichtigheidshalve een grooten reiskoffer had meegegeven en dat de beide kisten met de kostbaarheden daarin gezet moesten worden, opdat er geen ongeluk mee kon gebeuren.

Op het gelaat van den Grooten Onbekende kwam een lachje.

Brand stond naast hem en daar hij begreep wat er in zijn vriend omging, was hij op dat oogenblik, door opwinding, niet in staat een woord te zeggen.

Raffles bleef echter uiterst kalm, prees de voorzichtigheid van den Amerikaan en verzocht den bediende, hem den koffer te brengen, opdat hij persoonlijk daarin de kostbare vazen kon plaatsen, om er zeker van te zijn, dat er geen ongeluk mee zou gebeuren.

De bediende verwijderde zich om den koffer dadelijk te laten brengen.

Dat was het beslissend oogenblik.

Nauwelijks had hij zich verwijderd of Raffles sloot de deur, bracht met Brand de kist met de vaas naar de slaapkamer terug en zette daarvoor in plaats een andere, waarin de steenen gepakt waren.

Daarna deed hij de deur weer open, ging in de gang en wachtte.

De verwisseling had hoogstens twee minuten geduurd.

Kort daarop kwam de bediende met den kruier, die een grooten koffer droeg, de trap op.

De man zette zijn vracht in de kamer der beide vrienden neer.

Daarna ging hij op verzoek van Raffles de straat op en bestelde een auto.

Intusschen hadden de drie mannen de beide kisten in den koffer gepakt en de ruimte aangevuld met houtwol en papier, zoodat de kisten daarin goed vaststonden.

De koffer werd dichtgemaakt en eigenhandig door James gesloten.

Het slot werd nog met touwen vastgebonden en de einden daarvan door Raffles verzegeld.

De bediende had op een stuk papier het adres van den Amerikaan medegebracht, hetwelk op den koffer geplakt werd.

„Maak je gereed!" riep Raffles tot Brand, toen ook dit afgedaan was. „Wij zullen het transport voor alle zekerheid naar het schip begeleiden.

Gij gaat toch zeker mede?" vroeg hij den bediende.

James antwoordde, dat hij order had om den koffer, zoo lang deze met zijn waardevollen inhoud nog op Londenschen bodem stond, niet uit het oog te verliezen.

Een brief, die heden reeds naar Chicago was verzonden, had den concierge van het paleis te Chicago reeds last gegeven, om den koffer op een droge en veilige plaats, ongeopend zoo lang te laten staan, totdat mr. Smith, die nog veertien dagen in Londen moest blijven, teruggekeerd was en hemzelf zou openen.

Deze voorzichtigheidsmaatregel kwam Raffles uitstekend voor.

Maar, in het geheim verheugde hij zich

reeds over de woede die zich van den gierigaard zou meester maken, zoodra hij zijn nieuw verworven schatten zou ontpakken en in plaats van de vazen in iedere kist slechts drie groote steenen zou vinden.

Brand belde en toen er twee mannen verschenen, droegen zij den koffer naar de auto.

De bediende, Raffles en Brand gingen mede.

De dragers ontvingen van den Grooten Onbekende een goede fooi; de kruier werd door den bediende beloond.

Daarna stapten de drie mannen in de auto en reden naar Smithfield, waar zij uitstapten.

Hier bevond zich de entree-poort naar de North Quai, waar de vrachtschepen lagen van de Red Star Line, welke een geregelde wekelijksche vaart op Amerika onderhielden.

Al het overige werd door James bezorgd, die goed op de hoogte was met de verzending van goederen naar Amerika.

Raffles en Brand bleven bij hem, totdat alles afgeloopen was.

Zij troffen het bijzonder gelukkig, daar er juist een groote stoomboot voor de afreis gereed lag, die den volgenden morgen vroeg zee zou kiezen.

Lord Lister kon niet nalaten om na deze transactie met den bediende en zijn secretaris een restaurant op te zoeken, waar hij een keurigen maaltijd bestelde. Zij zaten daar heel genoeglijk en daar Raffles nog een paar fleschen wijn liet komen, heerschte bij het drietal spoedig een opgewekte geest.

Het was trouwens direct op te merken, dat James niet aan spiritualiën gewend was, want de wijn steeg hem zichtbaar naar het hoofd en zijn wangen werden met een hooge kleur bedekt.

Het was overigens de eerste maal, dat James in een publiek lokaal at, hoewel hij wel reeds vijftien maal in de Britsche hoofdstad was geweest.

En de uitwerking van dit bijzondere geval bleef dan ook niet uit.

Den goeden kerel vielen na verloop van een kwartier de oogen dicht, en Raffles had moeite, hem ten minste zoóver te krijgen, dat hij niet geheel en al insliep.

De Grooten Onbekende betaalde de vertering en bracht den slaapdrunkene op straat, zette hem in een auto en gaf den chauffeur het adres.

Hij betaalde hem vooruit het verschuldigde en een flinke fooi voor den chauffeur.

En wederom verscheen in de stille, afgelegen en nauwe straat een auto.

De bureu keken nieuwsgierig uit de vensters. Allerlei vermoedens kwamen in hen op, doch niemand kon zich de onbegrijpelijke lichtzinnigheid van den millionaire verklaren, die in de geheele buurt als een gierigaard bekend stond.

En de verwondering steeg ten top, toen in plaats van den Amerikaan, zijn bediende in de auto zat, of beter gezegd lag.

Dus ook reeds de bediende, de eenvoudige bediende kwam in een auto naar huis.

Welke buitengewone weelde veroorloofde hij zich?

Wat zou zijn meester daarvan zeggen?

Deze zat intusschen in zijn werkkamer aan de schrijftafel en at zijn middagboterham: twee broodjes met twee zachtgekookte eieren.

Smith had zijn levenswijze nog meer bekrompen. De verbazend groote sommen, die hij in den laatsten tijd voor zijn verzamelwoede had uitgegeven, drukten als een centaarslast op zijn ziel.

En vooral de drie millioen, die hij met een bloedend hart voor die twee zeldzame Chineesche vazen had betaald, zou hij er wel nooit voor kunnen terugkrijgen.

Hij voelde, dat dit zijn krachten te boven ging.

Hij liet de vrouw van den huisbewaarder bij zich roepen en deelde haar mede, dat hij van nu af aan om den anderen dag een warm middagmaal wilde hebben. Natuurlijk zou hij onder deze voorwaarden den prijs dien hij daarvoor betaalde, tot op de helft bekorten.

En toen het oude moedertje bij deze mededeeling van schrik bijna omviel en hem weenend te kennen gaf, dat zij daarop niet kon ingaan en zij en haar man, die met eere grijs waren geworden, ellendig zouden moeten verhongeren, zei Smith, dat hem dat niets aanging.

Wanneer zij met zijn voorstel geen genoegen nam, kon zij het hem gerust zeggen, dan zou hij zoodra hij weer te Londen kwam andere menschen voor zijn woning zoeken. Doch zij moest het nog eerst maar eens rijpelijk overleggen, want een zoo gemakkelijke post,

die zoo goed en stipt op tijd betaald werd, vond zij zoo spoedig niet meer.

De vrouw ging schreiend heen en had niets meer gezegd.

Nu verscheen zij juist op het oogenblik, dat hij bezig was zijn middagbrood te gebruiken.

Haar treurig gelaat klaarde op, toen zij zijn verlegenheid bemerkte, en luid sprak zij tot hem:

„James ligt beneden slapend in een auto en is niet wakker te krijgen. Wat moet er nu gebeuren?”

Van schrik bleef Smith het brood in den mond steken, zoodat hij gevaar liep te stikken.

Toen hij weder kon ademhalen, keek hij uit het venster naar beneden op straat, daar hij geloofde dat de vrouw hem voor den gek hield.

Doch wat hij nu te zien kreeg, was nog nimmer gebeurd, zoolang hij en James elkander kenden.

Met koortsachtige haast liep de millionaire de trappen af naar de auto.

Met vereenigde krachten gelukte het eindelijk den chauffeur, mr. Smith en den huisbewaarder om den schijnbaar zwaar beschonkene uit de auto te trekken en in huis te slepen, begeleid door het gejoel der bureu.

Toen deze moeilijke arbeid gelukkig was verricht, en de chauffeur weer op straat verscheen, barstte hij in een schaterlach uit.

„Jongens!” riep hij tot de omstanders op vroolijken toon, „er zullen wel acht dagen verlopen voordat die man weer normaal is.”

Met deze woorden reed hij lachend weg, waarna de menigte zich verspreidde.

Intusschen had Raffles niet stil gezeten.

Toen hij den beschonken James in de auto had gezet, begaf hij zich in gezelschap van Brand naar de Bank van Engeland en liet zich de beide chèques uitbetalen.

Het zaakje klopte uitstekend en leverde geen bezwaren op.

Daarna gingen de beide vrienden naar het Bestuur van het Britsch Museum, vroegen den directeur te spreken, en toen zij in diens spreekkamer stonden, herhaalde Raffles de geschiedenis van de Chineesche vaas uit het keizerlijke Chineesche paleis te Peking en van den matroos, die haar van daar had medege-

bracht. Slechts met dit verschil, dat deze soldaat nu een Franschman was.

De Groote Onbekende maakte bijzonder veel haast met de zaak. Hij vertelde onder anderen, dat de bekende en beruchte Amerikaanse millionair en kunstverzamelaar Smith uit Chicago van deze vaas gehoord had en gisteren bij hem was geweest om het kostbare voorwerp van hem te koopen.

De directeur stelde bijzonder veel belang in het geval en was onmiddellijk bereid Raffles naar zijn hotel te volgen. Lord Lister vertelde hem nog onderweg, dat hij alle bewijzen van den Franschman nauwkeurig had onderzocht en alles goed uitkwam.

Daar hij zelf als geboren Engelschman en goed patriot gaarne zou wenschen voor zijn vaderland dezen kostbaren schat te behouden, was hij bereid de vaas voor 50,000 pond sterling aan het Britsch Museum over te laten, hetgeen de helft van den prijs was, dien de Amerikaan geboden had.

Eén voorwaarde knoopte hij er aan vast, namelijk, dat mijnheer de directeur spoedig een besluit moest nemen, want anders ging de zeldzame vaas over in handen van den millionair, die reeds overmorgen van plan was Londen te verlaten.

Dit gaf den doorslag.

De directeur van het museum wist wel, dat er slechts twee exemplaren van deze vazen bestonden, doch Raffles had hem niet gezegd, dat nu een daarvan door erfenis aan het Britsch Museum vermaakt was.

Daar de overdracht der porseleinverzameling van mr. George Halting nog niet had plaats gehad en de directeur van het museum juist van een groote buitenlandsche reis was teruggekeerd, had hij nog geen gelegenheid gehad om zich met de nalatenschap van den beroemden verzamelaar bezig te houden.

Ras besloten kocht hij daarom de kostbare vaas, die Raffles hem toonde, toen zij met hun drieën in het Savoy-hotel waren aangekomen.

Terwijl de directeur zich, zeer verheugd over den prachtige koop van het buitengewoon zeldzame voorwerp, voor Raffles' schrijfbureau neerzette en een contract opstelde, pakte Raffles weder den kostbaren schat in de kist, spijkende deze dicht en liet haar in de kamer staan.

De directeur stond op en Raffles toonde hem de kist, waarin zich de vaas bevond.

De Groote Onbekende vergezelde vervolgens den directeur van het museum naar zijn bureau; Charly bleef op verlangen van Raffles in het hotel achter, schijnbaar, om de kostbare kist niet uit het oog te verliezen, in werkelijkheid echter om haar weder met de laatste der drie bestelde kisten, die slechts keisteenen bevatten, te verruilen.

Bij zijn vertrek zeide de directeur nog, dat hij in den loop van den dag arbeiders zou zenden, om de vaas weg te halen.

Toen de beide mannen op weg naar het museum bij een notaris aanliepen en het afgesloten contract lieten zegelen, was het zaakje in orde.

Raffles ontving een chèque van 50,000 pond sterling op de Engelsche Bank, die hij onmiddellijk inwisselde.

Nu bezat hij in het geheel door den verkoop van de eene Chineesche vaas niet minder dan 200,000 pond sterling.

Hij keerde naar het hotel terug, vertelde aan Brand dat de zaak in orde was en begon voorbereidselen te maken voor zijn vertrek, dat onmiddellijk zou plaats hebben.

Want hij wist precies, dat zoodra de kist in het museum was aangekomen, men haar zou openen en dat dan het bedrog bekend zou worden. Daarnaar nam hij zijn maatregelen.

Hij huurde nog eens een auto, laadde er de kist met de vaas op en bracht haar naar Dr. Acton terug, wien een steen van het hart viel, toen hij haar terugzag.

Raffles hield zich niet lang bij hem op. Hij keerde langs den kortsten weg naar het hotel terug, waar intusschen reeds de arbeiders van het museum waren aangekomen.

Raffles betaalde nu zijn hotelrekening en nam voor zich en Brand een biljet naar Egypte. De bodem van Londen was hem nu toch wel wat te heet geworden.

Twee uur later verlieten de beide vrienden met het stoomschip „Vestani” Londen.

Toen zij twee dagen daarna te Gibraltar landden, om de Engelsche vestingwerken te bezichtigen, vonden zij in de „Times”, die daar in het casino der officieren lag, op de eerste bladzijde met groote, vette letters gedrukt, een interessant bericht:

„EEN ONGEHOORD BRUTAAL STUKJE!

De nieuwste Raffles-streek!

200,000 pond schade!”

Toen lord Edward Lister, alias John Raf-

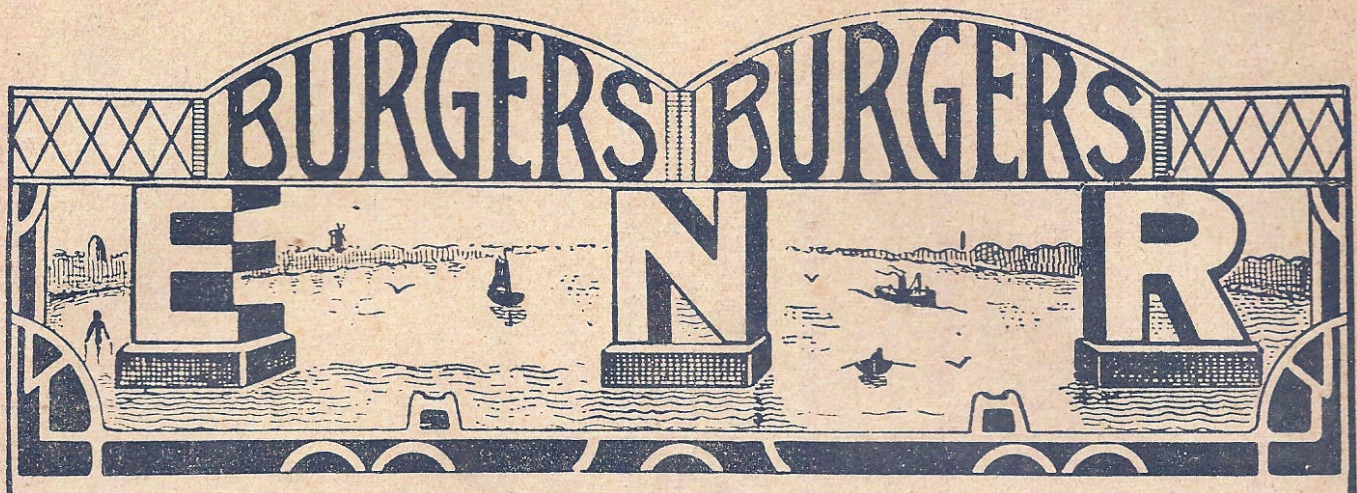
fles, dit bericht gelezen had, gaf hij de courant zwijgend aan Charly, die hem met een veelbeteekenend knipoogje aankeek en daarna lachend zei:

„Je hebt gelijk, Edward! Zoo spoedig en gemakkelijk hebben wij nog nooit zooveel geld verdiend!”

De volgende aflevering (No. 73) bevat:

DE ONDERGANG DER WERELD.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
 OVERAL VERKRIJGBAAR.

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♫ volwassen, verstandig ♫
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iedereen dag. Dwaal niet en
♫ kies een ♫

BURGERS E.N.R.